

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคยุโรป-เอเชีย

ไตรมาสที่ 1

มกราคม - กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2021

สารบัญ

	หน้า
ประเทศรัสเซีย	
1 ที่ค้นหนังสือที่มีชื่อพระคัมภีร์ / 2 มกราคม 2021	3
2 ของประทานในด้านภาษา / 9 มกราคม 2021	5
3 บุคคลใหม่ / 16 มกราคม 2021	8
4 การผูกมิตรกับพระเจ้า / 23 มกราคม 2021	10
5 วันที่ยิ่งใหญ่ของอิวาน / 30 มกราคม 2021	12
6 ชีวิตที่แตกหักออกเป็นเสี่ยง ๆ / 6 กุมภาพันธ์ 2021	14
7 โดดเรียนเพื่อไปนมัสการที่โบสถ์ / 13 กุมภาพันธ์ 2021	17
8 อุบัติเหตุทางรถยนต์ในวันสะบาโต / 20 กุมภาพันธ์ 2021	19
ไม่ระบุประเทศ	
9 ขอบคุณพระเจ้าสำหรับโต๊ะ / 27 กุมภาพันธ์ 2021	22
ประเทศคีร์กีซสถาน	
10 การกีฬาเปลี่ยนชีวิต / 6 มีนาคม 2021	24
11 หนังสือ และโรงเรียน / 13 มีนาคม 2021	26
ประเทศยูเครน	
12 นักร้องเกรด 1 / 20 มีนาคม 2021	28
13 สอนเราให้อธิษฐาน / 27 มีนาคม 2021	30

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 2 มกราคม 2021

ที่คั่นหนังสือที่มีชื่อพระคัมภีร์

เล่าโดย อัลโยนา พิโรชฮ็อค วัย 20 ปี...ประเทศรัสเซีย

เมื่อรถบัสส่วนบุคคลที่อัลโยนา และนักศึกษาของคณะนักร้องสิบคนใช้ในการเดินทางเกิดเสีย กล่าวคือไฟหน้าใหญ่ไม่ส่องแสง และระบบทำความร้อนหยุดทำงาน หลายคนต้องการเดินทางย้อนกลับไปที่มหาวิทยาลัย เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสโซคส์กี เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงฤดูหนาวที่ผ่านมา

นักศึกษาในรถบัสมีสมาชิกกลุ่มนักร้อง 10 คน ต่างมีความรู้สึกอย่างเดียวกัน พวกเขา รู้สึกอ่อนเพลีย และหนาวสั่น ตอนนี้อรถบัสวิ่งมาแล้ว 5 ชั่วโมง ยังไม่ถึงครึ่งทางดี เพราะระยะทางจากเมืองโซคส์กี ประเทศรัสเซีย เดินทางไปเมืองมินซ์ ประเทศเบลารุส จะต้องใช้เวลาเดินทางประมาณ 12 ชั่วโมง

หัวหน้านักศึกษากลุ่มนี้ โทรกลับไปหาคุณพ่อของอัลโยนา ซึ่งทำงานเป็นช่างซ่อมบำรุงที่มหาวิทยาลัย เพื่อขอคำแนะนำ คุณพ่อของอัลโยนาบอกว่าถ้าสว่างแล้วให้เดินทางต่อไปอีกหน่อย ก็จะถึงปั๊มน้ำมันใหญ่ให้หยุดคอยที่ปั๊มน้ำมันใหญ่แห่งนั้น ส่วนเขาและผู้ช่วย จะขับรถจากมหาวิทยาลัยเพื่อจัดการซ่อมระบบไฟ และเครื่องทำความอบอุ่นให้

กลุ่มนักศึกษาทำตามคำแนะนำ และนั่งรอในรถบัสถึง 4 ชั่วโมง กว่าที่คุณพ่อของอัลโยนา และผู้ช่วยช่างจะเดินทางมาถึง ทั้งสองใช้เวลา 2 ชั่วโมงในการซ่อมระบบไฟ และระบบทำความอบอุ่นของรถบัสจนเสร็จ และรถบัสเดินทางต่อไปยังจุดหมาย... ขณะที่เขาและผู้ช่วยช่างเดินทางกลับไปมหาวิทยาลัย

ขณะที่ปั๊มน้ำมัน นักศึกษาพูดคุยกับชายร่างสูง มีกล้ามเนื้อมัดๆ คนหนึ่ง ซึ่งทำงานที่ปั๊มน้ำมัน ชายร่างสูงคนนี้มีน้ำใจ นำชาร้อนมาให้พวกนักศึกษาอย่างไม่จำกัดด้วย ขณะที่พวกนักศึกษากำลังรอให้รถซ่อมเสร็จ

รถบัสวิ่งออกจากปั๊มน้ำมันไปครู่ใหญ่ ทันใดนั้นอัลโยนามีความรู้สึกขึ้นมาในทันทีว่า เธอต้องการให้รถบัสกลับไปปั๊มน้ำมัน เพื่อแจกที่คั่นหนังสือที่มีชื่อพระคัมภีร์ และหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ของเอลเลน จี. ไวท์ ให้ชายร่างสูงคนนั้น เมื่ออัลโยนาถามความเห็นของกลุ่มนักศึกษา ส่วนใหญ่บอกว่า เราเสียเวลาในการเดินทางไปหลายชั่วโมงแล้ว อย่าให้เราย้อนกลับไปอีกเลย พลันนักศึกษาชายชื่อ "นิคิตา" ร้องอุทานออกมาว่า "ขอเพื่อนๆ กลับไปที่ปั๊มน้ำมันกันเถอะ เพราะผมลืมมือถือไว้บนโต๊ะข้างร้านสะดวกซื้อที่ปั๊มน้ำมันนั้น" เมื่อเป็นเช่นนั้นนักศึกษาต่างเห็นพ้องกัน และขอคนขับรถบัสเลี้ยวรถกลับไปปั๊มน้ำมัน

เมื่อรถบัสให้นักศึกษาย้อนกลับมาถึงปั๊มน้ำมันแห่งนั้น ชายร่างสูงใจดีได้เดินมาพบพวกนักศึกษานั่งรถบัส ชายร่างสูงได้บอกว่า เขาอธิษฐานขอให้รถนักศึกษากลับมา ชายร่างสูงได้ยื่นมือถือให้นิคิตา ขณะที่อัลโยนาลงจากรถ และยื่นที่คั่นหนังสือที่เป็นชื่อพระคัมภีร์ และมอบหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ให้กับชายร่างสูง

นักศึกษาหลายคนสังเกตเห็นว่า ชายร่างสูงยินดีรับเอาที่คั่นหนังสือและหนังสือไปด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พร้อมกับกล่าวว่า

"ขอบคุณมากครับ...ผมจะอ่านข้อความในที่คั่นหนังสือ และอ่านหนังสือเล่มหนาเล่มนี้แน่นอน"

อัลโยนา ไม่ทราบแน่ชัดว่าชายคนนั้นจะรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้หรือไม่ แต่เธอไม่เป็นกังวลใดๆ ว่า เมื่อเขาอ่านแล้ว เขาจะตัดสินใจรับเอาพระเจ้าหรือไม่ เธอขอมอบให้เป็นหน้าที่ของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้ทำงานในจิตใจของชายคนนั้น หน้าที่ของผู้เชื่อในพระเจ้าของเธอ คือการแบ่งปันพระวจนะ และเรื่องราวความจริงในหนังสือเล่มนั้น

อัลโยนาบอกกับจิตใจของเธอเองว่า ไม่มีเหตุผลใดที่เธอจะต้องอาย หรือรู้สึกกลัวในการที่จะแบ่งปัน เรื่องของพระเยซู และเธอไม่ควรประเมินอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่ำไป มีคนอื่นมากมายที่มีใจกรุณาเช่น ชายคนนั้น และพวกเขามีความต้องการได้รับทราบเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์”

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสำหรับสร้างอาคารเรียนให้กับ โรงเรียนคริสเตียนโซคส์กี ซึ่งอัลโยนา กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปลาย เพราะโรงเรียนแห่งนี้ได้ขอใช้ห้องเรียน ของมหาวิทยาลัยโซคส์กี ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินผืนเดียวกันหลายปี เงินถวายจากพี่น้องแห่งความเชื่อทั่วโลกจะทำให้ นักเรียนได้เรียนหนังสือในห้องเรียนของตนเอง...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ช่วยถวาย...ขอพระบิดาเจ้า ทรงอวยพระพรแต่พี่น้องทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งหน่วยพันธกิจ

- สำนักงานภาค ESD รัสเซียประกอบด้วย สำนักงานสหมิชชั่นรัสเซียตะวันตกมี 7 คอนเฟอเรนซ์ สำนักงานสหมิชชั่นรัสเซียตะวันออก มีสำนักงานมิชชั่น 3 แห่ง และสำนักงานสหมิชชั่นคอเคซัส มี 2 คอนเฟอเรนซ์ และ 1 มิชชั่น และสำนักงานสหมิชชั่นตะวันออกไกล
- สำนักงาน ESD มีโบสถ์แอ๊ดเวนตีสรวมจำนวน 640 แห่ง และมีกลุ่มนมัสการ 719 แห่ง มีสมาชิก ทั้งหมด 42,466 คน ซึ่งสำนักงานภาคแห่งนี้มีประชากรรวม 154,842,000 คน ดังนั้นเมื่อคิดเป็นอัตราส่วน จะมีสมาชิกแอ๊ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 3,646 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 9 มกราคม 2021

ของประทานในด้านภาษา

เล่าโดย อะนาโตลี โกลโลวชิน วัย 28 ปี...ประเทศรัสเซีย

อะนาโตลี ได้กล่าวสัญญากับพระเจ้าตอนที่เขาป่วยเรื้อรังว่า ถ้าเขาหายป่วยแล้วเขาจะเตรียมตัวเพื่อเป็นศิษยาภิบาลรับใช้พระเจ้า และพระเจ้าทรงเยี่ยวยาให้เขาหายขาดกลับมา มีสุขภาพแข็งแรง แต่ในประเทศ “คาซัคสถาน” ที่เขาเป็นประชากรไม่โรงเรียนศาสนศาสตร์ตั้งอยู่ อีกอย่างเขาเป็นเด็กจากครอบครัวที่ยากจน มีบ้านอยู่ในหมู่บ้านห่างไกลแห่งหนึ่ง...เขาจึงตัดสินใจอพยพเข้าไปอยู่ในประเทศรัสเซีย เพื่อมองหางานทำ

อะนาโตลี อธิษฐานทุกวันว่า “โอ พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาจะรับใช้พระองค์ แต่ไม่ทราบจะรับใช้พระองค์ได้อย่างไร...” หลายวันต่อมาเขามีความรู้สึกชัดเจนว่า พระเจ้าต้องการให้เขารับใช้พระองค์ ด้วยการเป็นคนแปลภาษาต่างๆ เพื่อรับใช้พระองค์

เมื่อคิดใคร่ครวญแล้ว อะนาโตลีหัวเราะให้ตนเอง เป็นไปได้อย่างไร ตอนเรียนจบชั้นมัธยมปลายผลการเรียนของเขาได้เกรดเฉลี่ยแค่เกรดบี คุณพ่อของเขาทำงานเป็นหัวหน้าซ่อมเครื่องรถยนต์ในศูนย์บริการหลังการขายรถยนต์ยี่ห้อแห่งหนึ่ง คุณพ่อและญาติพี่น้องไม่มีใครรู้ หรือพูดภาษาต่างประเทศได้ เขาคิดใคร่ครวญอยู่สองสัปดาห์ แล้วเขาเดินทางกลับไปปรึกษามารดาที่เมืองอัสโตบี ประเทศคาซัคสถาน

อะนาโตลี บอกกับคุณแม่ว่า “ผมต้องการเป็นนักแปลเอกสาร หรือสิ่งพิมพ์รับใช้พระเจ้า” เมื่อคุณแม่ของเขาได้ฟังรู้สึกประหลาดใจ คิดครุ่นหนึ่งแล้วพูดออกมาว่า “ลูกรู้จักภาษารัสเซียและภาษาคาซัค เท่านั้นมีใช้หรือแม่คิดว่างานที่ลูกฝันจะทำคงไม่ใช่งานของลูกหรอก”

แม้คุณแม่จะตอบในเชิงอยากให้คุณชายเปลี่ยนใจ แต่แนวคิดดังกล่าวยังคงฝังอยู่ในใจของผม เมื่อผมชวนคุณแม่เดินทางไปเมืองทลัตติคูกา ซึ่งมีวิทยาลัยแห่งหนึ่งตั้งอยู่ และใช้สื่อการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ทางวิทยาลัยให้อะนาโตลีทำข้อสอบเพื่อจะดูว่าเขาได้คะแนนพอที่จะเริ่มต้นเรียนได้หรือไม่ ปรากฏว่าอะนาโตลีทำคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ เขาจึงเดินทางกลับบ้านพร้อมคุณแม่ด้วยความเศร้า

แต่อะนาโตลี ไม่เคยลืมแนวคิดดังกล่าว วันหนึ่งขณะที่เขาอ่านพระคัมภีร์ได้ร่วมเงาของต้นไม้ เขาฟังเข้าใจว่าความสามารถในการเข้าใจ และที่สามารถพูดภาษาอื่นได้ ไม่ใช่ความสามารถ แต่เป็นของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาอ่านพระคัมภีร์ข้อนั้นซึ่งกล่าวว่า “ให้อีกคนหนึ่งทำการด้วยฤทธานุภาพ ให้อีกคนหนึ่งเผยแพร่พระวจนะ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้” (1 โครินธ์ 12:10)

อะนาโตลีก็รู้สึกระงมตรงนั้น และอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้าโปรดประทานของประทานดังกล่าวนี้ให้ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ประมาณหนึ่งเดือนต่อมา ขณะที่อะนาโตลีเดินไปตามรางรถไฟ เขาเห็นหนังสือคู่มือสนทนาภาษาอังกฤษตกอยู่ที่พื้น เขาหยิบมันขึ้นมาแล้วมองไปรอบๆ ไม่เห็นใครอยู่แถวนั้นที่น่าจะเป็นผู้ทำหนังสือเล่มนั้นตกไว้ เขาจึงนำหนังสือเล่มนั้นกลับไปบ้าน และเริ่มต้นอ่านประโยคสนทนาเป็นภาษาอังกฤษโดยมีภาษารัสเซียอธิบายประกอบบรรทัดข้างล่าง เมื่ออ่านไปได้สองหน้า เขาปิดหนังสือ และนึกทบทวนสิ่งที่เขาเพิ่งอ่าน เขาจดจำได้ทุกถ้อยคำที่เขาเพิ่งอ่านไป เขารู้สึกประหลาดใจตนเองมาก เขานึกทบทวนประโยคภาษาอังกฤษอีกหลายรอบในใจ และเขาจำได้อย่างขึ้นใจ

อะนาโตลีคิดในใจว่า “นี่เป็นไปได้ นี่เป็นเรื่องมหัศจรรย์โดยแท้”

อะนาโตลีเปิดหนังสืออ่านอีก 10 หน้า แล้วปิดหนังสือ เขายื่นหนังสือให้คุณแม่ของเขา “คุณแม่อ่านประโยคในภาษารัสเซียให้ผมฟัง และหยุดทีละประโยคให้ผมลองแปลด้วยนะครับ”

เธอทำตามลูกชายขอร้อง โดยอ่านทีละประโยค และอะนาโตลีแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษได้ อะนาโตลีรู้สึกประหลาดใจมาก เขาได้รับของประทานในด้านภาษาที่เขาได้อิทธิฐานทูลขอมาหลายวันแล้ว

อะนาโตลีสมัครเข้าเรียนชั้นภาษาอังกฤษที่เปิดสอนในตัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่ในสองเดือนต่อมาเขาสอบภาษาอังกฤษได้ระดับกลาง จากนั้นเขาไปเก็บแดงโมที่ครอบครัวปลูกไว้เพื่อนำไปส่งขาย ในหนึ่งสัปดาห์ต่อมาอะนาโตลีมีเงินพอซื้อคอมพิวเตอร์พกพาเครื่องแรกของเขาได้เครื่องหนึ่ง เขาเก็บแดงโมอีกต่อไปและคุณแม่ให้เขานำเงินไปซื้อชั่วโมงอินเทอร์เน็ต และซื้อมือถือ ด้วยตอนนี้ อะนาโตลีมีอุปกรณ์ที่เขาสามารถเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ได้ที่บ้าน

ในปีต่อมาเขากลับไปสอบเข้าวิทยาลัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนที่เขาสอบเข้าไม่ได้ในครั้งก่อน ครั้งนี้เขาสอบเข้าได้ด้วยคะแนนเต็ม ภาษาอังกฤษของเขาดีมาก จนทางวิทยาลัยส่งเขาเข้าแข่งขันในการสอบระดับชาติ อาจารย์ใหญ่ที่เคยว่ากล่าวเขาที่เขาไม่เข้าชั้นเรียนในวันสะบาโต เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับตัวเขา เมื่อเขาสอบแข่งขันภาษาอังกฤษได้อันดับสองของประเทศ และได้รับรางวัล 200 เหรียญสหรัฐ หรือประมาณ 6,000 บาทเศษ

อาจารย์ใหญ่พบกับอะนาโตลีในวันศุกร์หนึ่งว่า พรุ่งนี้อาจารย์จะไปเยี่ยมโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์กับเขา ให้เขาแวะมาเคาะประตูเรียกอาจารย์ ในเวลา 8.30 น. ด้วยนะ แล้วเราจะเดินทางไปในมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ด้วยกัน

เมื่ออะนาโตลีเรียนสำเร็จปริญญาจากวิทยาลัยแห่งนั้น เขาเรียนสำเร็จด้วยเกียรตินิยมในด้านภาษาอังกฤษ และภาษาตุรกี

อะนาโตลีไม่ได้หยุดอยู่ที่ภาษาอังกฤษ และภาษาตุรกี (ซึ่งเขาใช้ภาษารัสเซีย และภาษาซาคัคสถานอยู่ก่อนแล้ว) เขาเรียนภาษาสเปนอีก โดยใช้เวลาศึกษา 4 เดือนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส์ใน “คีร์กีซสถาน” ซึ่งต่อมาผู้นำของคริสตจักรส่งเขาไปที่ประเทศอาร์เจนตินาเพื่อไปศึกษาภาษาสเปน และที่ประเทศอาร์เจนตินานอกจากภาษาสเปนแล้ว อะนาโตลีได้เรียนภาษาโปรตุเกสด้วย เมื่ออะนาโตลีเดินทางกลับประเทศของเขา เขาได้ทำงานเป็นผู้แปลภาษา และเป็นครูสอนภาษาต่างประเทศในประเทศคาซัคสถานเป็นเวลาสามปี และแล้วความฝันของเขาได้กลายเป็นความจริง เป็นเวลาเก้าปีที่เขาได้สัญญาว่าจะรับใช้พระเจ้าในฐานะศาสตราจารย์ ต่อมาอะนาโตลีถูกส่งตัวไปเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีส์โซคัลส์กี

ครอบครัวของอะนาโตลีเชื่อว่า พระวิญญูณไม่ได้จำกัดเฉพาะสำหรับคริสตจักรคริสเตียนในยุคแรกเริ่มซึ่งบันทึกไว้ในพระธรรมกิจการเท่านั้น

“พระเจ้าทรงเป็นอยู่ในปัจจุบันในวันนี้ และเมื่อวานนี้” พระองค์ทรงตรัสว่า “ถ้าเราทูลขอของประทานจากพระองค์ พระองค์ก็จะประทานให้เรา... ที่เราไม่ได้รับของประทานแห่งพระวิญญูณเป็นเพราะเราไม่ได้ทูลขอนั่นเอง”

เพื่อนคนหนึ่งเคยบอกกับอะนาโตลีว่า เขาเองจะไม่มีวันได้รับของประทานแห่งพระวิญญูณเหมือนอะนาโตลี และอะนาโตลีได้ถามเขาว่า เขาเคยได้อิทธิฐานทูลขอของประทานแห่งพระวิญญูณบ้างหรือเปล่า อะนาโตลีรู้สึกประหลาดใจมาก เมื่อเพื่อนคนนั้นตอบว่า “ไม่...ผมไม่เคยขออิทธิฐานทูลขอ” เขาตอบ และรู้สึกแปลกใจตนเองที่ตัวนสรูปทั้งๆ ที่ยังไม่เคยทูลขอ

อะนาโตลีวางแผนกลับไปประเทศคาซัคสถานเพื่อรับใช้พระเจ้าในหน้าที่ของศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาล หลังจากเรียนสำเร็จปริญญาโท...

พี่น้องในพระคริสต์ ลองจินตนาการดูว่า เด็กชายยากจนในประเทศคาซัคคนหนึ่ง ในที่สุดพูดและเขียนได้หลายภาษา เขาคืออะนาโตลี ผู้ซึ่งเป็นพยานเสมอว่า “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนโซคส์กี ซึ่งปัจจุบันยืมห้องเรียนของมหาวิทยาลัยแอดเวนตีสมิชิซึคส์กีเป็นที่เรียน...เงินถวายจากพี่น้องทั่วโลกจะสามารถสร้างอาคารเรียนให้กับโรงเรียนแห่งนี้ โดยที่ไม่ต้องยืมห้องเรียนของมหาวิทยาลัยอีกต่อไป...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจด้านการศึกษาในประเทศรัสเซีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 16 มกราคม 2021

บุคคลใหม่

เล่าโดย อันเดรอี อับรามยัน วัย 22...ประเทศรัสเซีย

เมื่อผมอายุ 15 ปี ช่วงปิดเทอมปลาย ผมสมัครเข้าเรียนการชกมวยที่ค่ายซ้อมมวยแห่งหนึ่ง วันหนึ่ง ขณะที่ผมเดินทางจากค่ายมวยกลับไปที่บ้าน ผมฉุกละหุกขึ้นมาว่า “ผมเป็นคนป่วย”

ผมยังให้ลพพยายามสลัดความคิดว่า “ผมเป็นคนป่วย” ออกไป แต่เมื่อผมเดินทางถึงบ้าน ผมเริ่มมีความเครียด ผมขอคุณพ่อคุณแม่พาผมไปหาหมอ ผมกลัวว่าถ้าผมเป็นโรคร้ายแรงทางโรงเรียนอาจบอกให้หยุดเรียน โดยเฉพาะเมื่อทางโรงเรียนทราบว่าคุณป่วยเป็นโรคจิตเวช ดังนั้นผมเลยขอคุณพ่อคุณแม่พาไปหมอ สองสัปดาห์ต่อมา ความกลัวอีกอย่างได้โผล่ขึ้นมาในจิตใจของผม “ผมกลัวว่าผมจะต้องตายภายในหนึ่งเดือน”

ความรู้สึกกลัวตายของผมร้ายแรงขึ้น ชีวิตของผมช่างไร้ความหมายไปทุกอย่าง หลายคนคิดว่าผมต้องการให้คนอื่น ๆ ให้ความสนใจผม แต่ไม่ใช่เพราะผมรู้สึกปวด.....อย่างหนัก และไม่มีใครเชื่อว่าผมเจ็บปวดจริงๆ ผมไม่เข้าใจตัวเอง ว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้น

ในตอนสิ้นเดือน คุณย่าได้ตัดผมให้กับผม ซึ่งตัดผมในบ้าน ขณะที่คุณย่าตัดผมให้ ผมนั่งร้องไห้ออกมา คุณย่าพูดว่า “อาการเจ็บป่วยของหลานจะหายไปอีกไม่นาน...อย่าคิดว่าฮอร์โมนในตัวหลานกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลง ทำตัวทำใจให้สบาย อีกประเดี๋ยวย่าก็จะตัดผมให้หลานเสร็จแล้ว”

ผมบอกกับคุณย่าว่า “อาการป่วยของผมร้ายแรงมาก บางครั้งผมรู้สึกว่าผมกำลังจะตาย”

คุณย่าอาจจะคิดว่า ผมแสร้งพูดว่า “ผมป่วย เพราะผมต้องการให้คนในครอบครัวให้ความสนใจตัวผม” จริงๆ แล้วไม่ใช่ ผมรู้สึกอยากฆ่าตัวตายจริงๆ แต่พอคิดว่าจะฆ่าตัวตายจริงๆ ผมก็หยุดคิดที่จะทำเช่นนั้น และผมรู้สึกกลัวความตายขึ้นมา หลังจากที่คุณย่าตัดผมให้ผมเสร็จ คุณย่านั่งลง คุณแม่เดินเข้ามาและนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ ตัวผม ส่วนผมยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม สายตามองขึ้นไปยังเพดานห้อง ผมอธิษฐานอย่างเงิบๆ “โอ พระบิดาบนสวรรค์ ถ้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่จริง โปรดช่วยผมด้วยเถิด”

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น...ผมรู้สึกอย่างรุนแรงว่า ผมจะต้องไปฆ่าตัวตายในห้องน้ำ ในทันใดนั้นผมมองเห็นเหมือนแสงสว่างส่องมาจากเพดาน ลำแสงนั้นเหมือนฟ้าแลบ และลำแสงนั้นส่องตรงลงมายังทรวงอกของผม ผมไม่อาจพรรณนาได้ถูกว่าผมรู้สึกปลื้มใจเพียงใด ผมรู้สึกเบิกบานใจเหมือนกับว่ากายใจของผมจะยังยืนอยู่ชั่วนิรันดร์ สิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในเสี้ยวเดียวของวินาที

ผมกระโดดลุกขึ้นจากการนั่งบนเก้าอี้ ยืนขึ้นและร้องอุทานว่า “สรรเสริญพระนามของพระเจ้าผู้ทรงรักษาผมให้หายเป็นปกติ”

คุณแม่ และคุณย่ามองไม่เห็นลำแสงที่ผมมองเห็น ทั้งสองมองดูผมด้วยสีหน้าห่วงใย ในที่สุด คุณย่าพูดขึ้นว่า “ให้หลานทำใจสงบไว้...อย่าตื่นเต้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะโอเค”

ด้วยความปลื้มปิติ ผมสวมกอดคุณแม่ เสมือนไม่ได้พบคุณแม่มาหลายสัปดาห์

ผมพูดออกมาว่า “พระเจ้าทรงรักษาโรคของผมให้หายดีแล้ว”

ต่อมาผมบอกกับน้องชายคู่แฝดของผมที่ชื่อวาติมาว่า “พี่มองเห็นแสงสว่างส่องมายังตัวพี่ พี่เชื่อว่าเป็นแสงแห่งการเยียวยา ...พระเจ้าทรงรักษาโรคให้กับพี่แล้ว”

น้องชายแสดงสีหน้าไม่เชื่อคำพูดของผม เขาเคยบอกกับผมว่า “พี่ๆ เรื่องขึ้นมาเองว่าพี่ป่วย พี่วิตกจริตไปเองมากกว่า”

คุณย่าก็เคยบอกกับผมว่า “หลานคงเป็นโรควิตกจริตไปเอง”

ส่วนผม ผมรู้สึกว่าคุณป่วยจริง และเคยเครียดจัดจนคิดจะฆ่าตัวตาย และพระเจ้าทรงเยียวยาผมให้หายเป็นปกติ และจนกระทั่งบัดนี้ ผมตระหนักว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่จริงๆ และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ผมได้ดำเนินชีวิตไปกับพระเยซู

ปัจจุบัน ผมกำลังศึกษาวิชาศาสนศาสตร์ที่ มหาวิทยาลัยแอ็ดเวนตีส์โชนส์สกี ทุกคนในครอบครัวมีความยินดีที่ผมเตรียมตัวจะเป็นศาสนาจารย์รับใช้พระเจ้า เมื่อผมสำเร็จการศึกษา พวกเขาพูดกันว่า หลังจากที่ผมได้เห็นแสง และหายจากโรคแล้ว ผมกลายเป็นคนใหม่โดยสิ้นเชิง

ผมเชื่อสนิทใจว่า พระเจ้าทรงรักษาโรคของผมให้หาย เพราะผมเป็นคนใหม่ ไม่เหมือนเดิม นับตั้งแต่วันที่ผมได้เห็นแสงสว่างส่องมายังตัวผมเป็นต้นมา ที่ผมได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า และพระองค์ทรงฟัง และตอบคำอธิษฐานของผม

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนโชนส์สกี ซึ่งปัจจุบันยืมห้องเรียนของมหาวิทยาลัยโชนส์สกีเป็นที่ทำการเรียนการสอน เงินถวายจากพี่น้องในพระคริสต์จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนเอง ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจด้านการศึกษาของพระเจ้าในประเทศรัสเซีย

สถานที่ตั้งหน่วยพันธกิจ

- งานของแอ็ดเวนตีส์ในรัสเซียเริ่มต้นขึ้นโดยสมาชิกอาสาประกาศข่าวเยอโรมัน ผู้ได้อพยพจากรัสเซียไปอยู่สหรัฐอเมริกาในปี 1870 หลังจากที่พวกเขาได้รับเชื่อเป็นเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์แล้ว พวกเขาได้ส่งสิ่งพิมพ์ในภาษาเยอโรมันไปให้เพื่อนๆ และญาติๆ ที่ยังตั้งรกรากในประเทศรัสเซีย
- ในช่วงการกวาดล้างของรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ในช่วงต้นปี 1930 ศาสนาจารย์หลายคน และเหล่าสมาชิกแอ็ดเวนตีส์ต่างถูกจับกุมในรัสเซีย และถูกเนรเทศให้ออกนอกประเทศบ่อยครั้งโดยปราศจากข้อหา ส่วนศาสนาจารย์ที่ไม่ถูกเนรเทศจะต้องจ่ายภาษีสำหรับ “อาชีพต้องห้าม” บ่อยครั้งในอัตราสูงเกินกว่ารายได้ พวกเขาถูกนับว่าเป็นประชากรชั้นสอง ไม่ได้รับบัตรปันส่วนอาหาร และพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าโรงเรียนของรัฐ ซึ่งความจริงก็คือพวกเขาถูกกีดกันให้อพยพออกนอกประเทศ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 23 มกราคม 2021

การผูกมิตรกับพระเจ้า

เล่าโดย มาซา วัย 17 ปี...ประเทศรัสเซีย

เมื่อมาซาอายุ 5 ขวบ พี่สาวของมาซาได้รับบัพติศมาที่เมืองไซเบอร์เรียน ของเขตโนโวคูเซนท์ ประเทศรัสเซีย

มาซาเฝ้ามองดูพิธีรับบัพติศมาอย่างตั้งใจ ขณะที่พี่สาวของมาซาเดินลงไปใต้น้ำในอ่างรับบัพติศมา มาซา มองเห็นศิษยาภิบาล และสมาชิกโบสถ์คนอื่นๆ แสดงความยินดีกับพี่สาว มาซาคิดในใจว่า การรับบัพติศมาเป็นโอกาสพิเศษจริงๆ ซึ่งมาซาคิดถึงเรื่องนี้ตลอดทั้งปีนั้น

เมื่อมาซาอายุได้ 6 ขวบ มาซาบอกคุณพ่อคุณแม่ว่า เธอต้องการจะรับบัพติศมา มาซาพูดว่า “หนูอยากจะรับบัพติศมา”

ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ตอบว่า พ่อแม่ดีใจที่หนูอยากจะรับบัพติศมา แต่หนูยังเด็กเกินไป เอาอย่างนี้ ดีไหม ถ้าหนูต้องการจะรับบัพติศมาจริงๆ ให้หนูรับบัพติศมาตอนหนูอายุได้ 10 ปีเต็ม อย่างนี้หนูคิดว่าจะรอจนถึงเวลานั้นจะได้ไหม...ซึ่งเมื่อมาซาคิดทบทวนดูแล้ว ก็เห็นด้วยว่าอายุ 10 ปีน่าจะดีกว่า

แต่ละปีที่ผ่านมา มาซา นับปีใหม่แต่ละปี มาซาจำการตัดสินใจของเธอได้ดี พอมาซาอายุครบ 10 ปี มาซาพูดกับศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ว่า ตอนนี้หนูอายุ 10 ปี หนูขอรับบัพติศมาขออาจารย์กำหนดวันรับบัพติศมาให้กับหนูด้วย

ศิษยาภิบาลแสดงความยินดีกับมาซา และนัดให้มาซาเข้าชั้นเรียนเตรียมรับบัพติศมา ซึ่งมีเด็กอายุมากกว่ามาซาอีก 8 คนกำลังเรียนอยู่ในชั้นนั้น มาซารู้สึกชอบใจที่ได้เข้าเรียนในชั้นนั้น สิ่งที่ศิษยาภิบาลสอนมีเรื่องที่น่าสนใจมาก แต่ต่อมาไม่กี่เดือนศิษยาภิบาลท่านนั้นถูกย้ายไปประจำโบสถ์แห่งอื่น มีศิษยาภิบาลคนใหม่เข้ามาแทนที่ ศิษยาภิบาลคนใหม่บอกกับมาซาว่า

“มาซา..หนูอายุยังน้อยให้หนูเรียนในชั้นเตรียมรับบัพติศมาไปอีกสักระยะนะ” มาซาก็รอต่อไป พอมาซาอายุได้ 11 ขวบ ศิษยาภิบาลคนนั้นก็ถูกย้าย มาซารู้สึกผิดหวังมาก มาซาไม่พูดเรื่องการรับบัพติศมากับศิษยาภิบาลที่ย้ายมาใหม่

เมื่อมาซาอายุได้ 12 ปี มาซาตัดสินใจขอศิษยาภิบาลคนใหม่ให้รับบัพติศมาให้กับเธอ ศิษยาภิบาลตอบตกลง และจัดให้มาซาเข้าศึกษาชั้นเตรียมรับบัพติศมากับคนอื่นๆ อีกเจ็ดคน มาซาเข้าเรียนชั้นบัพติศมาติดต่อกัน 4 เดือน มาซารู้สึกว่าชั้นเรียนบัพติศมาไม่น่าสนใจอีกต่อไป สิ่งที่มาซาคิดทั้งหมดคือ เธอจะต้องรออีกนานไหมก่อนจะได้รับบัพติศมา และเหตุใดศิษยาภิบาลปฏิเสธจะรับบัพติศมาให้กับเธอ อีกเดือนหนึ่งต่อมา มาซาไม่เข้าเรียนในชั้นบัพติศมาอีกต่อไป และในที่สุดก็ออกจากโบสถ์ไป

ชีวิตที่ไม่ได้ไปโบสถ์ของมาซา ทำให้มาซาไม่รู้สึกชื่นชมยินดีทั้งในบ้านและในโรงเรียน มาซามีเพื่อนสนิทไม่กี่คน มาซารู้สึกว่าชีวิตไม่ท้าทายเท่าตอนที่เธออายุน้อยกว่านี้ มาซามองชีวิตในอนาคตด้วยความรู้สึกเชิงๆ

มารดาสังเกตเห็นความรู้สึกของลูกสาว วันหนึ่งได้เอ่ยถามมาซาว่า เธออยากจะไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนโซคส์กีคริสเตียนใหม่ โรงเรียนที่ว่าเป็นโรงเรียนมัธยมกินนอน ดำเนินการโดยคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส มาซาคิดครุ่นคิดว่าแล้วตอบมารดาว่า “ตกลงหนูจะไปเรียนในโรงเรียนที่แม่บอก” เพราะเธอต้องการเริ่มต้นใหม่ ในสิ่งแวดล้อมใหม่ กับผู้คนใหม่ๆ

ช่วง ร.ร.ปิดภาคฤดูร้อน โบสถ์เดิมที่มาซาเคยไปนมัสการจัดให้มีการตั้งค่ายพักแรมเยาวชนขึ้น คุณแม่ส่งเสริมให้มาซาไปเข้าค่าย เพื่อจะได้รับการหนุนใจ มาซาตกลงใจไปเข้าค่ายพักแรม และมาซาได้รับบัพติศมาในค่ายพักแรม ซึ่งมีผู้รับบัพติศมาหลายคน แต่มีมาซาเพียงคนเดียวที่เป็นเยาวชน ซึ่งตอนนั้นมาซาอายุ 16 ปี หลังจากรับบัพติศมาแล้ว มาซายังคงเป็นคนเดิม คือรู้สึกไม่สดชื่นและไม่เข้มแข็งในด้านจิตวิญญาณ

แม่พามาซาไปลงทะเบียนเรียนที่ ร.ร. คริสเตียนโซคส์ก็ตามที่ได้ตกลงกันไว้ และเข้าพักในหอพัก สองสามสัปดาห์ในโรงเรียนแห่งใหม่ มาซายังรู้สึกเหงาๆ ไม่แน่ใจว่าจะผูกมิตรกับใคร มีนักศึกษาคณะศาสนศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแอ็ดเวนตีสโซคส์สักคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในแคมป์สเดียวกันกับ ร.ร. มัธยมโซคส์ก็ที่เขาสังเกตเห็นว่ามาซามักจะอยู่.. หรือเดินไปไหนคนเดียว จึงเดินเข้ามาแนะนำตัว และขอเป็นเพื่อน ซึ่งมาซาตอบรับเป็นเพื่อนกับเขาด้วยความยินดี แม้เขาจะมีอายุมากกว่าเธอสามปี นักศึกษาคณะนั้นเป็นพยานกับมาซาว่า “พระเจ้าทรงรู้จักในความต้องการต่างๆ ของเรา...พระองค์ทรงสถิตอยู่ใกล้เราเสมอ เราสามารถพูดกับพระองค์ได้เหมือนพูดกับเพื่อนคนหนึ่งของเรา เราสามารถติดสนิทกับพระองค์ได้เสมอเมื่อเราอธิษฐานต่อพระองค์”

มาซา ตัดสินใจอธิษฐานต่อพระเจ้าทั้งตอนเช้า และเย็นก่อนนอน มาซาพบกับสันติสุข และรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้น มาซามีความรู้สึกในใจอย่างไร เธอเปิดเผยให้กับพระเจ้าอย่างหมดสิ้น และมาซา รู้สึกดีขึ้นมากๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

มาซา สารภาพกับพระเจ้าว่า “พระบิดาโปรดอภัยให้หนูด้วย ที่หนูไม่ได้อธิษฐานต่อพระองค์เป็นเวลานาน” มาซาอธิษฐานไปพลางร้องไห้ไป “หนูเสียใจที่ไม่ได้อยู่ใกล้พระองค์ ก่อนหน้านี้หนูรู้สึกท้อใจที่ศิษยาภิบาลไม่รับบัพติศมาให้หนู และหนูรู้สึกเสียใจ และได้ออกจากโบสถ์ไป”

สันติสุขได้ไหลมาท่วมทันดวงใจมาซา ขณะที่มาซาอธิษฐาน นี่เป็นครั้งแรกที่มาซา รู้สึกว่าพระเจ้าอยู่ใกล้เธออย่างที่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

และจากคืนนั้นเป็นต้นมา มาซาไม่เหลือความท้อใจ หรือคิดน้อยใจอีกต่อไป ในช่วงที่มีการนมัสการของหอพักไม่ว่าจะเป็นตอนเช้า หรือตอนเย็น มาซามีเรื่องจะกล่าวเป็นพยานเสมอ อย่างในครั้งแรก มาซา กล่าวเป็นพยานในช่วงนมัสการเย็นว่า “ตอนนี้ฉันมีเพื่อนใหม่หลายคน และเพื่อนที่ใกล้ชิดที่สุด คือพระบิดาเจ้า ซึ่งฉันสามารถพูดคุยกับพระองค์ได้เสมอไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ฉันไม่ต้องมองหาพระองค์ หรือรอให้ถึงเย็นก่อนเข้านอน จึงจะพูดคุยกับพระองค์ได้”

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะเป็นกองทุนสำหรับสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนโซคส์ ซึ่งหลายปีที่ผ่านมาได้ยืมห้องเรียนของมหาวิทยาลัยโซคส์เป็นที่ทำการเรียนการสอน (โรงเรียนนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่เดียวกับมหาวิทยาลัย) อาคารเรียนที่จะสร้างขึ้นจากเงินถวาย จะทำให้โรงเรียนมีห้องเรียนของตนเอง และจะรับนักเรียนเพิ่มขึ้นได้ด้วย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเพื่อให้การสนับสนุนพันธกิจด้านการศึกษาของพระเจ้าในประเทศรัสเซีย ...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...
อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 30 มกราคม 2021

วันที่ยิ่งใหญ่ของอิวาน

เล่าโดย อิวาน ซาโรนา วัย 27...ประเทศรัสเซีย

ชีวิตของอิวานดูเหมือนจะสมบูรณ์แบบ จนเมื่ออิวานอายุได้ 22 ปี มีบางสิ่งได้เกิดขึ้น

ประการแรก เขาเกิดโต้เถียงกันขึ้นกับคุณแม่ของเขาเอง ในช่วงที่ทั้งสองได้เดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดของเขา ซึ่งตั้งอยู่นอกเขตเมืองคาซาน ประเทศรัสเซีย เมื่อเขาถูกขอให้ออกจากอพาร์ทเมนต์ที่เขาเช่าเป็นที่พักใกล้กับมหาวิทยาลัยในเมืองคาซาน ในบ่ายวันเดียวกันนั้นอิวานทำข้อสอบที่มหาวิทยาลัยไม่ได้ ในตอนสายของวันต่อมาตำรวจได้เรียกให้อิวานหยุดรถยนต์ของเขา ขณะที่เขาขับรถกลับไปที่บ้านคุณแม่ของเขา สาเหตุเพราะว่าเขาโดนใบสั่งเพราะขับรถเร็วเกินกำหนดเมื่อเดือนก่อน แต่เขายังไม่ได้ไปจ่ายค่าปรับ

ตำรวจที่ตั้งด่านยึดใบขับขี่ของอิวานไว้ และบอกให้เขาขับรถตามไปที่ศาล ตำรวจจรรยาบรรณให้ผู้พิพากษาทราบให้อิวานได้ทำผิดอะไร ผู้พิพากษาบอกว่าอิวานมีทางเลือกสองทางคือ (1) จ่ายค่าปรับเป็นสองเท่า (2) ยอมให้ถูกขัง 15 วัน... อิวานตอบว่าเขายอมจ่ายค่าปรับสองเท่าดีกว่า ขณะที่ผู้พิพากษาตัดสินคดีของเขา อิวานคิดถึงการศึกษาในวันสิ้นโลก เขาพูดกับตัวเอง “ถ้าฉันไม่กลับใจใหม่ในตอนนี้ ฉันคงจะจบลงด้วยการอยู่ฝ่ายผิดในวันพิพากษาโลกเป็นแน่”

อิวานไม่ได้เกิดและเติบโตในครอบครัวของคริสเตียน แต่เขาเชื่อในพระเจ้า ส่วนคุณแม่ได้รับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสตอนที่คุณแม่ยังเป็นวัยรุ่น และอิวานเองได้ตามคุณแม่ไปที่กลุ่มนมัสการเป็นเวลาหนึ่งปี แต่เมื่ออิวานเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเขาได้ลืมเรื่องของพระเจ้าไป

ในวันถัดมาอิวานตัวร้อนเป็นไข้ เขาซื้อยามาทาน และนอนบนเตียงที่บ้านถึงสามวัน วันที่สี่อาการป่วยไข้ของเขาดีขึ้นเกือบเป็นปกติ อิวานรู้สึกไม่สบายใจ เขาเดินไปหยิบพระคัมภีร์ของคุณแม่มา แล้วเปิดอ่านสวดของเขามองไปที่พระธรรมมัทธิว 6:33 ซึ่งกล่าวว่า “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”

ถ้อยคำของพระเยซูสัมผัสผืนดวงใจของเขา เขาไม่เคยสังเกตข้อพระคัมภีร์ข้อนี้มาก่อน เขาตระหนักว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่ได้ทุ่มเทในการเรียน เขายังทำตัวห่างเหินจากครอบครัว ขณะที่เขายังไม่หายป่วยดี เขาต้องการออกจากบ้าน ไปหาสถานที่สงบเพื่อใช้เวลากับพระเจ้า เขาขับรถไปยังที่เปลี่ยวข้างแม่น้ำสายหนึ่ง ณ ที่นั้นเขาเปิดใจกับพระเจ้า ด้วยความเสียใจ เขาสารภาพความบาปของเขา และกลับตัวกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า

เขาอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ต้องการกลับมาหาพระองค์ ข้าพระองค์ต้องการอยู่ใกล้กับพระองค์”

และนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อิวานได้ให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในทุกสิ่ง เขาใช้เวลามากมายในการอธิษฐาน เขาอ่านพระคัมภีร์ในตอนเช้า และในตอนเย็นทุกวัน เขาอ่านหนังสือเล่มแรกที่ชื่อว่า “การเขียนเริ่มแรก” ของเอลเลน จี. ไวท์ และหนังสือเล่มอื่นๆ ของนาง.. เขาตัดสินใจรับบัพติศมาและได้กลายเป็นผู้นำเยาวชน

ก่อนที่เขาจะรับบัพติศมา อิวานได้จัดตั้งชมรมสำหรับการออกกำลังกายขึ้น และได้รับความสำเร็จมากในเมืองคาซาน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองได้สังเกตงานของเขา และได้เชิญเขาไปช่วยจัดการประชุมขึ้นในช่วงวันหยุดของท้องถิ่น ชื่อของอิวานปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

ตอนนี้เขาขอรับการดำเนินงานของชมรมออกกำลังกายให้กับเพื่อนคนหนึ่งดูแล แล้วเขาหันมาเปิดชมรมการออกกำลังกายสำหรับเด็กๆ ขึ้น ไม่นานเขามีชมรมออกกำลังกายสำหรับเด็ก มีสมาชิก 20 คนมาออกกำลังกาย

กลายเป็นประจำในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง เด็กๆ สังเกตว่าอีวาน “รัก” พระเยซู และพวกเขาเริ่มถามคำถาม เด็กหญิงอายุ 16 ปีคนหนึ่งได้เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่อีวานไปนมัสการเป็นประจำ

หลังจากที่อีวานเรียนสำเร็จปริญญาสาขาวิศวกรรมศาสตร์จากมหาวิทยาลัย อีวานรู้สึกว่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ศึกษาวิชาศาสนศาสตร์ เพื่อเป็นศาสตราจารย์รับใช้พระองค์ เขาจึงไปลงทะเบียนศึกษาที่มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสโซคส์กี ซึ่งตอนเขียนข่าวนี้เขาเรียนอยู่ปีสาม ทุกช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน เขาจะกลับไปที่บ้านที่เมืองคาซาน เพื่อฝึกพวกเด็กๆ ให้มีร่างกายแข็งแรง และเป็นนักเรียนที่ตั้งใจเรียน และเป็นประชากรที่ดี เขาจัดให้มีหน่วยบริการชุมชนขึ้น อย่างเช่นนัดรวมตัวกันเก็บขยะในที่สาธารณะ ในลักษณะจิตอาสาตามถนนในเมือง หรือสถานที่บางแห่ง

อีวานไม่เคยได้ประสบกับวันอันแสนน่ากลัวเหมือนตอนห้าปีที่ผ่านมา คือถูกบอกให้ออกจากหอพัก สอบตกในตอนบ่าย ตอนเย็นถูกตำรวจจับเพราะไม่ยอมไปเสียค่าปรับจากการขับรถเร็วเกินพิกัด และในคืนวันเดียวกันนั้นเขาได้ล้มป่วย...อีวานไม่เคยเจอวันที่มีเหตุการณ์ร้ายๆ เช่นนั้นอีกเลย

ปัจจุบันอีวาน เป็นพยานว่า วันนั้นไม่เป็นวันอันน่ากลัวของเขาอีกต่อไป เพราะในวันดังกล่าวเป็นวันที่เขาได้ตกต่ำสุดขีด แต่เขาได้เลี้ยวกลับ และเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพระเจ้า

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนโซคส์กี ซึ่งปัจจุบันยืมห้องเรียนของมหาวิทยาลัยโซคส์กีเป็นที่ทำการเรียนการสอน เงินถวายจากพี่น้องในพระคริสต์จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนเอง... ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจด้านการศึกษาของพระเจ้าในประเทศรัสเซีย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 กุมภาพันธ์ 2021

ชีวิตที่แตกหักออกเป็นเสี่ยง ๆ

เล่าโดย โอลก้า โนชิน วัย 34 ปี...ประเทศรัสเซีย

เกิดอุบัติเหตุขณะที่สองสามีภรรยา โอลก้าและโรแมน ขับรถยนต์เพื่อเดินทางไปเมืองตากอากาศ ชายทะเลของทะเลดำ ทำให้การไปพักผ่อนของโอลก้าและโรแมน แตกหักออกเป็นเสี่ยง ๆ อย่างหาชั้นดีไม่ได้ สามีหนุ่มและภรรยาสาวคู่นี้แต่งงานกันมาเพียงสามปี วันนั้นโรแมนขับรถ “โวกสวาเกน” พาโอลก้า ภรรยาไปพักผ่อน เป้าหมายปลายทางคือเมืองแห่งหนึ่งตั้งอยู่ข้างทะเลดำ ขณะขับรถไปได้ค่อนทาง โรแมน ไม่ได้เลี้ยวซ้ายแล้วตรงไปตามเส้นทางที่ควรจะไป พอรู้ตัวเขาจึงรีบกลับรถตรงแยกของเกาะกลางถนน ด้วยความรีบเร่งทำให้โรแมนขาดความรอบคอบ ไม่ได้ดูว่าฝั่งตรงข้ามมีรถวิ่งมาในระยะเสียงหรือเปล่า รถเบนซ์สีขาวคันหนึ่งขับตรงมาอย่างรวดเร็ว และชนเข้ากับรถของโรแมนอย่างจัง รถของโรแมนกระเด็นหมุนไปหนึ่งรอบก่อนจะหยุดลง ตัวถังด้านซ้ายยุบ ประตูรถทั้งสองข้างเปิดไม่ได้ สองสามีภรรยาจึงต้องลอดออกมาทางหน้าต่างที่กระจกได้แตกออก พอออกมาขึ้นนอกรถได้ เมื่อสำรวจดูร่างกาย ของเขาทั้งสองไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรนอกจากอาการตกใจจากอุบัติเหตุ แต่เมื่อทั้งสองมองดูสภาพรถของตัวเอง และรถยนต์ของคู่กรณีซึ่งเป็นรถเบนซ์ ซึ่งด้านยุบเข้าไปก็ทราบได้ทันทีว่า อุบัติเหตุครั้งนี้ร้ายแรงมาก แต่ก็นึกขอบคุณที่ทั้งสองไม่บาดเจ็บอะไร

ตำรวจจราจรมาถึงในสิบนาทีหลังอุบัติเหตุ หลังจากการสัมภาษณ์ทั้งสองฝ่าย เขาบอกว่าโรแมนเป็นฝ่ายผิด ซึ่งเขาจะต้องจ่ายค่าซ่อมรถเอง และจ่ายค่าซ่อมรถให้กับเจ้าของรถเบนซ์ด้วย โรแมนไม่มีข้อโต้แย้ง เขายกมือทั้งสองปิดหน้าตัวเอง และพูดออกมาว่า เราจะต้องหาเงินหลายปี เพื่อจ่ายให้กับค่าซ่อมรถเบนซ์

ถึงตอนนั้นโอลก้าตระหนักว่า อุบัติเหตุครั้งนี้ช่างมีราคาแพงเหลือเกิน โรแมนเองได้ซื้อประกันรถยนต์ไว้เหมือนกัน แต่จ่ายเบี้ยประกันน้อย ซึ่งจะไม่พอเพียงสำหรับรถยนต์ราคาแพง โอลก้า เดินออกจากซากรถยนต์ และเดินเข้าไปยังสวนองุ่นที่อยู่ข้างถนนตรงนั้น โอลก้าคุกเข่าลงที่พื้นและอธิษฐาน “โอพระบิดาเจ้า โปรดช่วยเราด้วย” เธอเปิดตา และลุกยืนขึ้น มองกลับไปยังซากรถตัวเองที่ยังอยู่บนพื้นถนน

เมื่อเดินกลับไปยังซากรถ มิสเตอร์มูซา เจ้าของรถเบนซ์ ยังพูดอย่างขิงขังกับโรแมน “เอาเอกสารทั้งหมดของคุณมาให้ผม” แล้วหาเงินมาจ่ายค่ารถยนต์ของผม แล้วผมจะคืนเอกสารทั้งหมดให้คุณ

โรแมนยื่นใบขับขี่ให้กับมูซา หลังจากที่ตำรวจทำงานเรื่องเอกสารเสร็จแล้วก็กลับ ไป มีคนหนึ่งขับรถมารอรับมูซา ส่วนโรแมนและโอลก้า ไม่มีผู้ทางจะเดินทางต่อ ขณะที่ยืนรอรถลากมาลากรถไปซ่อม ระหว่างรอพวกเขาเข้าไปในสวนองุ่นเพื่อพูดคุยกันอีก มูซาได้เล่าว่า เขาและภรรยา กำลังจะหย่าร้างกัน ดังนั้นอภัยให้เขาด้วยที่เขาพูดอะไรตอนแรกกับโรแมนไป เพราะเขากำลังมีความกดดันในเรื่องชีวิตกับภรรยา ซึ่งมันเป็นแบบนี้ตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา พอตั้งสติได้ โรแมนกล่าวขอโทษกับมูซาที่เขาขาดความรอบคอบ ไม่ได้หยุดรถมองไปด้านหน้าที่มูซากำลังขับรถตรงมาจึงได้เกิดอุบัติเหตุขึ้น ทำให้มูซาต้องเสียเวลา และเสียอารมณ์ มูซาตอบว่าผมก็ขอโทษคุณด้วยที่ผมระบายอารมณ์เครียดออกมา และขออภัยจากพระเจ้าด้วยที่ผมใช้อารมณ์มากเกินไป

คืนนั้น โรแมนและโอลก้านอนที่ชายทะเลไม่ห่างออกไป ในตอนเช้ามูซาโทรเข้ามือถือและเชิญทั้งสองไปพักที่บ้านของเขาซึ่งอยู่ห่างจากจุดอุบัติเหตุเพียงสามสิบกิโลเมตร มูซามีรถสองคัน และเขาขับรถของเขาพาโรแมนและโอลก้าไปหลายแห่งเพื่อติดต่อกับผู้ซ่อมรถ และบริษัทประกันภัย และนำเอกสารไปให้ตำรวจเซ็นต์

รับรอง มุขารู้สึกประหลาดใจที่ได้รับรู้ว่าโรแมนและโอลก้าไม่รับประทานเนื้อสัตว์และยังรู้สึกแปลกใจมากขึ้นที่ทั้งสองไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ “พวกคุณเป็นคนแปลกกว่าคนทั่วไป พวกคุณเป็นใคร” มุซาเอ่ยถาม

โอลก้าตอบว่า “พวกเราเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส”...มุซา กล่าวยิ้มๆ ว่า “พวกคุณไม่ได้พูดอะไรเพื่ออำมหรอกนะ พวกคุณเป็นคู่สามีภรรยาชาวแอ็ดเวนติสคู่ที่สองที่ผมได้พบในชีวิตของผม”

มุซา บอกว่า “ผมมีความเชื่อในพระเจ้าบ้าง แต่ยังไม่ถือว่าเป็นคริสเตียน ผมมีภรรยาสองคนบางครั้งผมรู้สึกว่า ผมได้ทำบาปหนัก ผมได้บังคับภรรยาคนที่สองให้ทำแท้งก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่กี่วัน...ผมคิดว่าอุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะพระเจ้าได้ทำโทษผม” เขาสารภาพออกมา

มุซา พูดต่อว่า “ผมมีรถอยู่แล้วคันหนึ่ง คือคันที่ผมขับพาคุณไปรอบๆ ส่วนรถเบ็นซ์ผมรักมันมากที่สุด ผมเพิ่งซื้อมันมาด้วยเงินสดเมื่อห้าอาทิตย์ก่อน ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุ”

โรแมนและโอลก้า โทรไปหาเพื่อนๆ ที่บ้านและที่ทำงาน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพี่น้องคริสเตียนในโบสถ์ที่ทั้งสองไปนมัสการเป็นประจำที่เมืองไซค์สกี เพื่อขอยืมเงินเพื่อจ่ายให้กับคาร์ถเบ็นซ์ ภายในสามวันพวกเขาได้รวบรวมเงินจากเพื่อนๆ ได้ครบจำนวน แม้วันที่สี่ และวันที่ห้าต่อมา ยังมีพี่น้องในพระเจ้าบางคนโทรมาเสนอให้ยืมเงิน เมื่อโรแมนและโอลก้าบอกขอบคุณพวกเขาว่าได้เงินครบจำนวนแล้ว กระนั้นบางคนยังเสนอต่อว่า มีอะไรจะช่วยให้ช่วยก็ให้บอก พวกเขายินดีช่วย ซึ่งโรแมนและโอลก้าก็ได้กล่าวขอบคุณพวกเขาไปด้วยความซึ่งในน้ำใจ

การโทรขอยืมเงิน และการบอกให้ยืม หรือให้ความช่วยเหลือทั้งหมดนี้ ซึ่งติดต่อผ่านมือถือ มุซาได้ยินและทราบทุกอย่าง ทำให้มุซาทราบซึ่งใจที่พวกคริสเตียนมีใจรักผูกพันต่อกัน และได้ให้การช่วยเหลือแก่โรแมนและโอลก้าเช่นนี้ มุซาร้องไห้ด้วยความซาบซึ้งใจ เขาบอกโรแมนและโอลก้าว่า

“ผมมีฐานะร่ำรวย ผมมีการติดต่อกับหลายคน และหลายบริษัท ผมได้ช่วยให้หลายคนได้งานได้โอกาสหาเงินจนมีฐานะขึ้น แต่ไม่มีใครในพวกเพื่อนๆ ของผมแม้แต่คนเดียว ที่จะโทรมาถามผมว่า ที่ผมเกิดอุบัติเหตุ ผมบาดเจ็บหรือไม่เพียงใด พวกคุณมีเงินทองไม่มากแต่ มีเพื่อนฝูงมากมายที่รักห่วงใย เห็นใจ และให้การช่วยเหลือแก่คุณทั้งสอง”

ในตอนสิ้นสุดสัปดาห์โรแมนและโอลก้าได้จ่ายคาร์ถคันใหม่ไป (โดยรถคันที่ถูกชนบริษัทได้ซื้อคืนไปเพื่อขายเป็นรถมือสอง) โดยโรแมนและโอลก้า ได้จ่ายในส่วนต่างของราคารถเบ็นซ์ซึ่งก็ประมาณเกือบจะเท่ากับราคารถใหม่อยู่ดี) และมุซาได้คืนไปขับซีให้กับโรแมน...มุซาบอกว่าผมจะไปพักผ่อนสมองสักสองสามวัน ที่เมืองตากอากาศชายทะเลดำ ซึ่งโรแมนประหลาดใจพูดกับมุซาว่า ที่เราขับรถมาและเกิดอุบัติเหตุ เราก็กำลังจะไปพักผ่อนในเมืองนั้นเหมือนกัน เมื่อเกิดอุบัติเหตุเลยหมดโอกาสไปในปีนี้ หรืออาจเป็นปีหน้าด้วย เพราะจะต้องเก็บเงินไว้ใช้หนี้เพื่อนๆ

มุซา รีบพูดเสนอว่า ถ้าคุณไม่รังเกียจไปพักผ่อนกับครอบครัวของผมใหม่ ผมมีบ้านพักตากอากาศหลังใหญ่ที่ผมจะพัก และหลังรองลงมาเพื่อให้เพื่อนฝูงไปพักในเวลาเดียวกัน ผมชอบสังคมมีเพื่อนๆ ไปหลายๆ คน ยิ่งชอบ ผมจะให้คุณพักอย่างอิสระในบ้านรับรอง ไปนะครบตอนนี้คุณทั้งสองเป็นเพื่อนของผมแล้ว

โรแมนและโอลก้าใช้เวลาสองวันในบ้านรับรองหรูสุด ที่บริเวณชายหาดทะเลดำ เป็นบ้านหรูที่สุดเท่าที่ทั้งสองเคยเห็น โรแมนและโอลก้าพักอยู่ที่บ้านพักชายทะเลสองวันเต็ม วันที่สามโรแมนและโอลก้า บอกลามุซาอย่างยินดีถึงการเกิดอุบัติเหตุทำให้เขาได้เป็นเพื่อนกับมุซา....และมุซาได้ส่งเขาทั้งสองที่สถานีรถไฟ เพื่อเดินทางกลับไปบ้านที่เมืองไซค์สกี

ตลอดปีนั้น และปีต่อมาถือว่าเป็นปีที่ยากลำบากที่สุดของโรแมนและโอลก้า แต่โอลก้าขอบคุณพระเจ้าสำหรับอุบัติเหตุ ที่ทำให้เธอและสามีรักผูกพันต่อกันแน่นเหนียวขึ้น และได้ช่วยให้ชีวิตสมรสกับภรรยาคนแรก ของมุซามันคงขึ้น และเริ่มต้นปีใหม่โอลก้าได้เงินเดือนเพิ่มขึ้น และโรแมนเองก็ได้งานใหม่ที่มีเงินเดือนสูงกว่าเดิม ดังนั้นพวกเขาสามารถจ่ายหนี้สินทั้งหมดในปีที่สองนั่นเอง

โอลก้า กล่าวเป็นพยานว่า “เราไม่เคยต้องการอะไร....และพระเจ้าทรงจัดหาให้ทุกสิ่งที่มีความจำเป็น สำหรับเรา”

โอลก้าเป็นเด็กคนหนึ่งของเด็กกลุ่มแรกที่เข้าเรียนในโรงเรียนคริสเตียนไซค์สกี คือเริ่มเรียนเกรดหนึ่งใน ปี 1993 เธอเรียนจนจบชั้นมัธยมปลาย และเข้าศึกษาต่อใน “มหาวิทยาลัยแอ็ดเวนตีสไซค์สกี”... ส่วนหนึ่งของ เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนไซค์สกี ซึ่ง ปัจจุบันยังมีห้องเรียนของมหาวิทยาลัยไซค์สกีเป็นที่ทำการเรียนการสอน... เงินถวายจากพี่น้องในพระคริสต์จะถูก นำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนเอง ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจด้านการศึกษาของพระ - เจ้าในประเทศรัสเซีย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 กุมภาพันธ์ 2021

โตดเรียนเพื่อไปนมัสการที่โบสถ์

เล่าโดย เยเลนา วัย 13 ปี...ประเทศรัสเซีย

บ่ายวันหนึ่งหลังโรงเรียนเลิก ขณะที่เยเลนากำลังเดินเท้ากลับบ้านในเมืองมิทวกราด ประเทศรัสเซีย ทันใดนั้นเยเลนาึกขึ้นได้ว่า เธอเคยไปที่โบสถ์ในวันสะบาโต

ที่ผ่านมา เยเลนาไม่เคยคิดถึงเรื่องโบสถ์เป็นเวลานานทีเดียว และเธอไม่แน่ใจว่าเหตุใดเธอจึงคิดถึงเรื่องการไปโบสถ์ขึ้นมาในตอนนี้ และความรู้สึกอยากจะไปโบสถ์เพิ่มพูนขึ้นในใจของเธอตามลำดับ เยเลนายกมือถือขึ้นโทรหาคุณแม่พูดว่า

“คุณแม่คะ คุณแม่จำได้ไหมว่า เราเคยไปโบสถ์ด้วยกันในวันสะบาโต...ตอนนี้ให้หนูไปโบสถ์ได้ไหมคะ”

“แน่นอนลูก... ลูกสามารถไปโบสถ์ได้” คุณแม่ตอบ “ลูกไม่ต้องขอกก็ได้”

เยเลนารับเดินไปโบสถ์ และไปถึงทันเวลาเทศนาพอดี เยเลนาเดินค้อมศีรษะเดินเข้าไปนั่งด้านหลัง และตั้งใจฟังคำเทศนา ตอนเลิกโบสถ์เยเลนาได้พบกับครูสอนโรงเรียนวันสะบาโตชั้นที่เธอเคยเรียน

ครูได้ทักทายเยเลนาว่า “เยเลนา เธอกลับมาแล้ว ครูดีใจจริงๆ ครูเชื่อว่าเพื่อนๆ ของเธอทุกคนในชั้นเรียนสะบาโตจะรู้สึกดีใจด้วยเช่นกัน”

เยเลนาก็มีอายุๆ ในใจของเธอรู้สึกยินดี และต้องการกลับมาโบสถ์อีกอย่างยิ่ง

คุณพ่อ และคุณแม่ของเยเลนาหย่าร้างจากกันหลายปีแล้ว คุณพ่อและคุณแม่พาเยเลนาไปนมัสการที่โบสถ์ตั้งแต่เยเลนายังเล็กมาก จนกระทั่งเยเลนาอายุได้ 5 ขวบ คุณพ่อและคุณแม่ได้หยุดไปโบสถ์ พอเยเลนาอายุถึงวัยจะไปโรงเรียน คุณพ่อคุณแม่พาไปลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งของรัฐ ซึ่งโรงเรียนของรัฐทุกแห่งจะมีชั้นเรียนหกวันต่อหนึ่งสัปดาห์ คือจากวันจันทร์ถึงวันเสาร์ โดยชั้นเรียนจะเริ่มในตอนเช้าจนถึงเวลาบ่ายโมง

ในวันต่อมา วันที่ที่โรงเรียนเลิกเรียนตอนบ่ายโมง เยเลนารับเดินไปที่โบสถ์ อาจารย์โบสถ์ได้เทศนาไปแล้วหลายนาที บ่ายวันนั้นเยเลนาฟังคำเทศนาไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่อย่างไรก็ตามเยเลนายังคงรู้สึกอยากจะไปโบสถ์ที่เธอเคยไปนมัสการหลายปีตอนเป็นเด็กกว่านี้ เธอชื่นชอบเวลาที่ได้อยู่ท่ามกลางเด็กคนอื่นๆ ในโบสถ์

หลังจากเยเลนาได้กลับไปโบสถ์แล้วหลายสะบาโต มีช่วงหนึ่งบางวันสะบาโตเยเลนาได้หลบจากชั้นเรียนในคาบสุดท้าย เพื่อจะได้ไปโบสถ์ก่อนเวลาบ่ายโมง ประมาณสองเดือนเศษผ่านไป เยเลนาได้ชวนพี่สาวชื่อ อ็อคซานา ไปโบสถ์ด้วย อ็อคซานา อายุ 13 ขวบ ตอบตกลง ทั้งสองจึงได้ไปโบสถ์ด้วยกัน ต่อมาอีกไม่นานคุณแม่สังเกตเห็นว่าลูกสาวทั้งสองคนไปโบสถ์ คุณแม่ก็ได้เริ่มไปโบสถ์กับลูกสาวทั้งสองเช่นกัน

ในเวลาต่อมา เด็กหลายคนในโบสถ์ได้ย้ายตามผู้ปกครองที่ย้ายถิ่นฐานไปทำงานในเมืองอื่น ชั้นเรียนวันสะบาโตของเด็กจึงเหลือจำนวนเด็กน้อยลง เด็กๆ ที่ยังอยู่บางคนรู้สึกแข็งจึงหยุดไปโบสถ์ ไม่นานต่อมาคุณแม่ของเยเลนาหยุดไปโบสถ์ ซึ่งพลอยทำให้เยเลนา และพี่สาวหยุดไปโบสถ์ที่เคยไปเป็นประจำเช่นกัน

มีสมาชิกโบสถ์คนหนึ่งสังเกตเห็นว่าเยเลนาขาดจากโบสถ์ จึงได้เดินทางมาเยี่ยมที่บ้านเยเลนาในตอนเย็น และขอให้เยเลนาช่วยดูแลระบบเสียงในวันสะบาโต ซึ่งเยเลนา รู้สึกว่าพี่น้องในโบสถ์ต้องการให้เธอช่วย เธอจึงกลับไปโบสถ์เพื่อทำหน้าที่ดูแลเครื่องเสียง ในวันสะบาโตหนึ่งเยเลนาได้รับการดูแลจากคำเทศนาของศิษยาภิ-

บาล เธอจึงได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน รวมทั้งได้อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ด้วย ซึ่งเธอชื่นชอบหนังสือ ชื่อ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” มากที่สุด

เมื่อคุณแม่มองเห็นว่าเยเลนาชอบโรงเรียนวันสะบาโต และเป็นเพื่อนที่ดีกับพวกผู้ใหญ่ในโบสถ์ เธอเริ่มกลับไปนมัสการที่โบสถ์อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากได้เข้าร่วมในพิธีมหาสนิทในโบสถ์ คุณแม่ได้เห็นมาตามเยเลนาอย่างจริงจังว่า “ลูกต้องการรับ บัพติศมาไหม” เยเลนาได้คิดถึงเรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว เธอจึงตอบคุณแม่ของเธอในแทบจะทันทีว่า “ค่ะ หนูพร้อม แล้ว ที่จะรับบัพติศมา”

ดังนั้นเยเลนาจึงสมัครเข้าไปศึกษาในชั้นเตรียมรับบัพติศมากับศิษยาภิบาล และไม่กี่เดือนหลังจากนั้น เยเลนาก็ได้รับบัพติศมาพร้อมกับเพื่อนในชั้นเตรียมรับบัพติศมาอีกสี่คน ช่วงนั้นเป็นฤดูหนาวเยเลนา รู้สึกว่าน้ำ ในอ่างรับบัพติศมาเป็นมาก แต่เธอมีความยินดีที่ได้ถวายดวงใจให้พระเยซู สิ่งนี้ได้ทำให้ดวงใจของเธออบอุ่นขึ้น เมื่อเยเลนาขึ้นจากน้ำ เยเลนาทราบดีว่า ครั้งนี้เธอได้ทำการตัดสินใจครั้ง ที่ดีที่สุดในชีวิตของเธอ

หลังจากการรับบัพติศมา เยเลนาไม่ได้ไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือในวันสะบาโตอีกต่อไป คุณแม่ได้ส่งจดหมายถึงอาจารย์ใหญ่ ขออนุญาตลาหยุดจากการเรียนในวันเสาร์ เพื่อเยเลนาจะไปโบสถ์ได้ โรงเรียนได้อนุญาตให้เยเลนาลาหยุดได้ แต่เยเลนาต้องรับผิดชอบในบทเรียนต่างๆ ที่เยเลนาขาดเรียนไปจากเพื่อนๆ เอง ซึ่งเยเลนาได้ขอให้เพื่อนของเธอคนหนึ่ง “ติว” ให้กับเธอในวันอาทิตย์เพื่อเกรดของเยเลนาจะไม่ตกต่ำลง

อย่างไรก็ดี เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการขาดเรียนในวันเสาร์ ในปีการศึกษาใหม่ต่อมา เยเลนาได้ย้ายไปเข้าเรียนใน “โรงเรียนคริสเตียนโซคส์สกี” ซึ่งเป็นโรงเรียนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส แบบมีหอพัก (และรับนักเรียนแบบไป-กลับด้วย) โรงเรียนของคริสตจักรฯ อยู่ไกลจากเมืองที่คุณแม่ และเยเลนาอาศัยอยู่ถึง 1,000 กิโลเมตร ที่จริงคุณแม่ของเยเลนาไม่สามารถจ่ายเงินค่าเล่าเรียน ค่าหอพัก และค่าอาหารเองได้ทั้งหมด แต่มีพี่น้องสมาชิกในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสหลายคนร่วมใจกันสนับสนุนด้านการศึกษาของเยเลนาในส่วนตัวขาดอยู่ ตอนนีเยเลนาอายุ 16 ปี และกำลังเรียนในเกรด 11

เยเลนากล่าวว่า “เป็นสิ่งดีเยี่ยมที่หนูได้ศึกษาในโรงเรียนของแอ๊ดเวนตีส ...ครูหลายคนได้ช่วยติววิชาเรียนให้กับหนู เพื่อให้หนูเรียนทันเพื่อนๆ หนูรู้สึกสบายใจมากที่ไม่ต้องขาดเรียนในวันสะบาโตอีกต่อไป

เงินถวายในโรงเรียนวันสะบาโตของโตรมาสนี่ จะนำไปช่วยสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนคริสเตียนโซคส์-สกี เพื่อโรงเรียนจะมีอาคารเรียนของตนเอง...ทั้งนี้นับตั้งแต่เปิดโรงเรียนแห่งนี้มาหลายปี โรงเรียนต้องยืมชั้นเรียนของ “มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสโซคส์สกี” ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินผืนใหญ่ผืนเดียวกันกับโรงเรียนมัธยมคริสเตียน...เงินถวายในวันสะบาโตจากทั่วโลกในวันสะบาโตที่สิบสามจะช่วยให้โรงเรียนคริสเตียนโซคส์สกีมีอาคารเรียนของตนเอง ทั้งจะสามารถรับนักเรียนได้มากขึ้นด้วย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเงินถวายเพื่อช่วยสร้างอาคารเรียนหลังใหม่...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 20 กุมภาพันธ์ 2021

อุบัติเหตุทางรถยนต์ในวันสะบาโต

เล่าโดย แอนนา คิซเนียโกวา วัย 32 ปี...ประเทศรัสเซีย

สิ่งที่ แอนนา วัย 16 ปี ต้องการมากที่สุดคือ เธอต้องการมีอินเทอร์เน็ตในบ้านของเธอ บ้านซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านห่างไกลความเจริญแห่งหนึ่งในประเทศรัสเซีย

ช่วงเวลาที่ยาวนานถึงคือปี 2003 แอนนา ไม่ต้องการถูกลบออกให้ล้าหลังในการรับรู้ความเป็นไปต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก

คุณพ่อและคุณแม่ของแอนนา ขับรถยนต์พาไปที่ร้านอุปกรณ์เครื่องสื่อสารในตัวเมือง เพื่อซื้อ “โมเด็ม” ในเช้าวันสะบาโต ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ไม่ใช่คริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส นอกจากแอนนาคนเดียว ผู้ได้รับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสหนึ่งปีที่ผ่านมา จากการที่แอนนาได้รับการสอนเรื่องวันสะบาโตจากคุณตาและคุณยายของเธอเอง แอนนาทราบว่านี่เป็นการไม่ถูกต้องที่จะไปซื้อของในวันสะบาโต แต่เนื่องจากเธอต้องการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมาก เธอจึงไม่รู้สึกละอายใจที่พ่อและแม่จะพาไปซื้อของในบริษัทของพระเจ้า

สิ่งที่แอนนาจำได้คือ ตอนเช้ามีดของวันสะบาโตนั้น เธอรีบตื่นนอน และขึ้นรถยนต์ที่คุณพ่อจะขับพาไปยังตัวเมืองซึ่งอยู่ห่างออกไป

คุณยายบอกกับแอนนาในภายหลังว่ามีอะไรเกิดขึ้น คุณพ่อและคุณแม่ของเธอ และรถยนต์ที่คุณพ่อของเธอขับ คุณพ่อขับรถค่อนข้างเร็วไปบนถนนที่หิมะเพิ่งละลาย ถนนจึงลื่นกว่าเวลาปกติ มีตอนหนึ่งตรงถนนมีลักษณะโค้ง รถยนต์ที่คุณพ่อขับเริ่มจะแหกโค้ง คุณพ่อหักพวงมาลัยรถกลับเข้าถนน รถยนต์แฉลบกลับมาเกินเส้นแบ่งครึ่งถนน และชนเข้ากับรถบรรทุกคันหนึ่งที่ขับสวนมาในเส้นทางของเขา คุณพ่อและคุณแม่ตายในอุบัติเหตุร้ายแรง ขณะที่คนขับรถบรรทุกขาหักไปข้างหนึ่ง ส่วนแอนนาบาดเจ็บสาหัสอาการเข้าขั้นโคมา แพทย์ที่ให้การรักษาในโรงพยาบาลบอกกับคุณตาและคุณยายว่า “ดูอาการแล้วหลานของคุณไม่น่าจะรอด” คุณตาและคุณยายได้อุดอาหาร และอธิษฐานอย่างหนักเพื่อหลานสาว ขณะที่สมาชิกโบสถ์ต่างร่วมใจกันอธิษฐานเผื่อแอนนาเช่นกัน นายแพทย์ และพยาบาลที่ให้การรักษาแอนนา ต่างรู้สึกประหลาดใจ ในเวลาสามวัน อาการบาดเจ็บของแอนนาดีขึ้นจนพ้นขีดอันตราย หลังจากนั้นอาการบาดเจ็บดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ในเวลาเพียงสองเดือนในโรงพยาบาล แอนนาได้กลับไปเข้าชั้นเรียนเกรดสิบกับเพื่อนร่วมชั้นได้

คุณยายได้ย้ายเข้าอยู่ที่บ้านของคุณพ่อและคุณแม่เพื่อให้การดูแลแอนนา ทั้งในด้านร่างกายและจิตวิญญาณ ซึ่งบ้านของแอนนาตั้งอยู่ในหมู่บ้านโนโวซาทินท์ ในเขตพื้นที่พริมอร์เย แม้ว่าแอนนาจะไปโรงเรียนได้ตามปกติ แต่จิตใจของเธอจมอยู่กับความโศกเศร้าเหมือนชีวิตอยู่ในความมืด แอนนารู้สึกผิดอย่างรุนแรงว่าคุณพ่อและคุณแม่ของเธอเสียชีวิตเพราะพวกเขาขับรถพาเธอเข้าไปในเมืองเพื่อซื้อของที่เธอต้องการในวันสะบาโต ซึ่งเธอควรขอร้องพวกเขาให้รอไปก่อนค่อยไปซื้ออุปกรณ์ที่ต้องการในวันหลังเมื่อมีโอกาสก็ได้ แอนนาปรักปรำตัวเองที่เป็นสาเหตุทำให้คุณพ่อคุณแม่ได้ตายจากเธอไปอย่างไม่วันกลับ

ความโศกเศร้ายังติดตามแอนนาไป แม้เมื่อแอนนาได้ย้ายไปเข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัยที่เมืองทาวาติวอสต็อก ขณะที่แอนนาอาศัยอยู่ในหอพัก เธอไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสในตัวเมือง แต่แอนนาไม่ไปทุกวันสะบาโต เธอไปเพียงพอที่จะทำให้คุณยายรู้สึกดีเท่านั้น แอนนารู้ตัวว่าเธอไม่ได้ดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเจ้า เพราะแอนนายังจมอยู่กับความรู้สึกผิดในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น

ส่วนคุณยายอธิษฐานเพื่อหลานสาวทุกวัน และโทรพูดคุยกับแอนนาทุกวันด้วย

คุณยายมักถามแอนนาด้วยเสียงแสดงความห่วงใยว่า “วันนี้หลานได้อ่านพระคัมภีร์หรือยัง” และแอนนามักจะตอบว่า “หนูอ่านแล้วค่ะคุณยาย” และคุณยายมักถามต่อว่า “วันนี้เมื่อหนูอ่านพระคัมภีร์แล้วหนูทำอะไรมาบ้าง” และคำถามที่ตามมาในตอนเย็นคุณยายมักถามว่า “วันนี้หลานได้อธิษฐานหรือยัง” ถ้าแอนนา ตอบว่า “ยัง” คุณยายจะบอกต่อว่า “หนูอย่าลืมอธิษฐานนะ”

อีกอย่าง คุณยายมักจะบอกให้หลานระบายความในใจออกมาทางโทรศัพท์ เสร็จแล้วคุณยายจะอธิษฐานเพื่อเธอในเรื่องหรือปัญหานั้นๆ ซึ่งนับเป็นการให้การหนุนใจที่ดีมากอย่างหนึ่ง

ที่มหาวิทยาลัย แอนนาได้พบอาจารย์สอนคนหนึ่งซึ่งเป็นแอ๊ดเวนตีส อาจารย์คนนี้ได้ช่วยเธอในเรื่องการทำกรบ้าน อาจารย์คนเดียวกันนี้ได้อธิษฐานเพื่อเธอ ทั้งได้ขอสมาชิกโบสถ์คนอื่นๆ ได้อธิษฐานเพื่อเธอด้วย

แอนนาเริ่มนึกถึงวันที่เธอได้มอบดวงใจให้พระเยซูในวันที่เธอรับบัพติศมา ถึงตอนนี้แอนนาได้อธิษฐานขอการอภัยบาป และขอการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

วันหนึ่งแอนนาอธิษฐานว่า “โอพระบิดาบนสวรรค์ ลูกทราบว่าคุณดำเนินชีวิตอยู่ในความมืด ชีวิตที่ไม่มีพระองค์นั้นไร้จุดหมาย ขอทรงช่วยลูกให้ผูกมิตรไมตรีกับทุกคนในโบสถ์ โปรดประทานให้ลูกทำตัว และมีอารมณ์ที่ดีกับพวกเพื่อนๆ ช่วยลูกให้เป็นคนเปิดเผย ขอทรงช่วยลูกให้จำไว้ว่าคุณต้องอธิษฐาน และอ่านพระวจนะของพระองค์ทุกวัน”

แอนนาเริ่มสนทนากับพระเจ้าอย่างเป็นประจำ เธออ่านหนังสือของเอลเลน จี. ไวท์ โดยเฉพาะหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งคุณยายได้มอบให้เธอก่อนหน้านี้ เธอได้มองเห็นว่านักปฏิรูปศาสนาอย่างเช่น “มาร์ติน ลูเธอร์” และนักปฏิรูปศาสนาคนอื่นๆ ได้รับประสบการณ์ที่แสนยากลำบาก ซึ่งมีบางคนถูกขัง และถูกฆ่าด้วยการเผาไฟทั้งเป็น และแอนนาได้รู้ว่า พระเจ้าทรงให้อภัยความบาปแม้กับคนที่ทำบาปร้ายแรงที่สุด แอนนาเริ่มมองเห็นอุปนิสัยไม่ดีบางอย่างของตัวเอง และเธออธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยเธอให้เลิกนิสัยเหล่านั้น

แอนนาเริ่มโทรไปหาคุณยาย โดยที่เธอเป็นฝ่ายโทรก่อน...ขณะที่ก่อนหน้านี้เป็นเวลาานานกว่าหนึ่งปีที่คุณยายเป็นฝ่ายโทรหาเธอก่อน

ความเชื่อของแอนนาเติบโตขึ้น และแอนนาไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโตเพื่อแสวงหาพระเจ้า และเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยความบาปกับเธอ และได้ช่วยไม่ให้เธอย้อนคิดถึงมันอีกต่อไป ความหนักอึ้งที่ความบาปเคยถ่วงเอาไว้ได้ถูกยกออกไปจากดวงใจของเธอแล้ว

ปัจจุบันแอนนาอายุ 32 ปีทำงานเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เธอเป็นหัวหน้าชมรมพาธ-ไฟน์เดอร์ในโบสถ์ ขณะเดียวกันเป็นเลขานุการของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสด้วย เธอไม่คิดหาเหตุผลว่าเหตุใดอุบัติเหตุจึงได้เกิดขึ้นอีกต่อไป และขณะเดียวกันเธอไม่เป็นทุกข์ เป็นกังวลเกี่ยวกับมันอีกต่อไป

แอนนากล่าวว่า “หลายคนได้บอกฉันว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ฉันไม่ใช่เป็นคนผิด และอุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยความบังเอิญ แต่ความจริงคือมันเกิดขึ้นในวันสะบาโต แม้แต่ในทุกวันนี้บางครั้งฉันยังคิดว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นใหม่ หากครอบครัวเดินทางไปในวันอื่นๆ แต่ความจริงมีว่าอุบัติเหตุได้เกิดขึ้นแล้ว และมันได้เปลี่ยนชีวิตของฉัน ฉันมีชีวิตหนึ่งก่อนอุบัติเหตุ และอีกชีวิตหนึ่งหลังอุบัติเหตุ”

แอนนารู้สึกถึงความกรุณาของคุณยายของเธอ ซึ่งตอนนี้มีอายุ 80 ปี และมีสมาชิกโบสถ์คนอื่นๆ ด้วยที่ได้อธิษฐานเพื่อเธออย่างต่อเนื่อง ซึ่งได้ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ

“ฉันมีความเข้าใจดีว่า ปัญหาหลายอย่างของฉันได้รับการแก้ไข เพราะว่าการอธิษฐานของพี่น้องในพระ-
คริสต์ในโบสถ์ที่ได้อธิษฐานเพื่อฉัน”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของสามปีก่อน ได้ถูกส่งไปเป็นกองทุนสร้างอาคารโบสถ์
หลังใหม่ในเมืองวลาดิวอสต็อก ที่แอนนาไปนมัสการ และเป็นเจ้าหน้าที่โบสถ์คนหนึ่งในปัจจุบัน ขอขอบคุณพี่น้อง
ในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในเมืองวลาดิวอสต็อก ด้วยเงินถวาย ..ขอ
พระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...อาเมน

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับโต๊ะ

เล่าโดย ไदनารา

เด็กหญิง ไदनารา วัย 7 ขวบบังเอิญโกรธคุณแม่ของเธอเรื่องอาหารเย็น ไदनารามองดูอาหารบนจานของเธอ มันคือผักโรตีสี่เหลี่ยมใหญ่ เธอขึ้นไปที่โต๊ะอาหาร ที่จานผักโรตีสี่เหลี่ยมอยู่ แล้วพูดขึ้นว่า

“คุณแม่ทราบไหมว่า พระเจ้าทรงประทานโต๊ะอาหารตัวนี้ให้เรา”

ผู้เป็นแม่รู้สึกช็อค ถามอย่างขื่นเสียงว่า “นี่ลูกพูดเรื่องอะไรกัน หลวไหลลื่นดี คุณพ่อของหนูทำงานหนัก และซื้อโต๊ะตัวนี้มาจากร้านเฟอร์นิเจอร์ เลิกพูดอะไรเหมือนเด็กโง่เขลาเสียที”

ฝ่ายลูกสาวตัวเล็กพูดแย้งขึ้นมาว่า “ไม่โง่เขลาของคุณแม่ พวกเขาบอกพวกเราในชั้นเรียนในวันนี้เอง”

“ใครบอกหนูหรือ” คุณแม่พูด ซึ่งก็เหมือนคนทั่วไปที่ไม่ใช่คริสเตียน “ลูกได้ยินมาจากใครที่บอกว่าพระเจ้าทรงประทานโต๊ะตัวนี้ให้เรา”

ไदनารา อธิบายว่า เธอและเพื่อนๆ ในเกรด 1 ได้เรียนรู้จากคุณครูซึ่งเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสนคนหนึ่งได้สอนเราในระหว่างการเรียน...ครูบอกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเรามีอยู่ที่บ้านของพวกเธอมาจากพระเจ้า...คุณแม่ควรรู้สึกขอบคุณ”

ไदनารา คิดว่าเธอกำลังทำดีในการแบ่งปันความรู้ใหม่กับคุณแม่ แต่คุณแม่รู้สึกโกรธมาก และได้ด่าว่าไदनาราไปหลายประโยค...ที่ไม่รู้จักบุญคุณของคุณพ่อที่เป็นคนซื้อโต๊ะอาหารตัวนี้มา

ผู้เป็นแม่พูดขึ้นว่า “พรุ่งนี้แม่จะไปที่โรงเรียนเพื่อจะหาเหตุผลดูว่า เหตุใดครูคนนั้นจึงสอนเรื่องของพระเจ้าในโรงเรียน”

ในวันต่อมาด้วยอารมณ์โกรธ คุณแม่ได้เดินทางไปโรงเรียนของลูกสาว ปรากฏว่ามีคุณแม่อีกสี่คนที่ได้เดินทางไปโรงเรียนด้วยเหตุผลเดียวกัน อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนกล่าวสัญญาว่าจะกำชับไม่ให้ครูคริสเตียนคนใดเอ่ยถึงเรื่องพระเจ้าในชั้นเรียนอีกต่อไป

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ไदनาราคิดอย่างหนักในสิ่งที่ครูคริสเตียนสอน แม่ไदनาราจะไม่ได้ยินเรื่องของพระเจ้าอีกในโรงเรียน แต่ไदनาราคิดถึงพระเจ้าอยู่บ่อยๆ

9 ปีผ่านไป ครอบครัวซื้อบ้านหลังใหม่ เป็นบ้านที่มีผู้อาศัยแล้วสองสามปี และซื้อได้ในราคาค่อนข้างถูก เพราะเจ้าของต้องย้ายไปทำงานในอีกเมืองหนึ่ง ในตอนนี้ ไदनารามีอายุ 16 ปี และไदनารา ได้พบพระคัมภีร์สำหรับเด็กเล่มหนึ่ง หน้าหนังสือขาดวันไปหลายสิบหน้า แต่ไदनาราเก็บพระคัมภีร์เล่มนั้นไว้ว่าเป็นการลับ และนำขึ้นมาอ่านขณะที่เธออยู่ในห้องนอนของเธอตามลำพัง ยิ่งอ่าน ไदनารายิ่งเกิดความสนใจอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับพระเจ้า และคำสอนของพระองค์มากขึ้น

เวลา 3 ปีผ่านไป ไदनาราได้ย้ายมาเรียนโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส ซึ่งมีชั้นสอนภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นมากกว่าโรงเรียนของรัฐ ยิ่งศึกษาไป ไदनารายิ่งสนใจในเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้ามากขึ้น ไदनาราถามคำถามเรื่องพระเจ้าจากครูสอนบ่อยๆ ครูจึงเชิญให้เธอไปเข้าโบสถ์ในวันสะบาโต

“ถ้าหนูต้องการรู้เรื่องต่างๆ มากขึ้น เชิญหนูไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสในวันเสาร์ที่จะถึงนี้สิ...” ครูกล่าวเชิญชวน

ไดนารา เดินทางไปที่โบสถ์ตามคำเชิญ และเธอพบว่ารายการต่างๆ น่าสนใจยิ่ง ผู้คนในโบสถ์ร้องเพลงร่วมกัน พูดอภิปรายเกี่ยวกับคำสอนในพระคัมภีร์ และอธิษฐานร่วมกัน มีชาวต่างประเทศหลายคนไปร่วมนมัสการด้วย เป็นโอกาสที่ดีที่ไดนาราจะได้ฝึกการสนทนากับพวกเขา

ไดนาราไปนมัสการพระเจ้าทุกวันสะบาโตในช่วงเวลาหนึ่ง ต่อมาไดนาราแต่งงานกับชายหนุ่มแอ็ดเวนตีสมคนหนึ่ง ทั้งสองมีความสุขมากที่ได้แต่งงานกับผู้มีศรัทธาที่เชื่อเหมือนกัน ฝ่ายสามีจะไปนมัสการร่วมกับภรรยา คือไดนาราเสมอ เมื่อเขาไม่ยุ่งกับงานที่ทำมากเกินไป

อยู่ต่อมาไดนาราเริ่มรู้สึกมีภาระใจขึ้นมาก และความรู้สึกเช่นนั้นก็มีมากขึ้นตามลำดับ ไดนาราคิดว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ พ่อแม่พี่น้องของฉันทังยังไม่เป็นคริสเตียน”

ไดนาราหยุดไปโบสถ์ ทั้งๆ ที่ เธอต้องการจะไปโบสถ์ แต่เธอรู้สึกกลัว... ฝ่ายสามีมองเห็นความกลัดกลุ้มใจของภรรยาจึงถามว่า “เหตุใดเธอจึงไม่ไปนมัสการที่โบสถ์เหมือนอย่างที่ผ่านมา” ไดนาราอธิบายถึงความรู้สึกสับสนของเธอ

“คุณพ่อ คุณแม่ของฉันทังไม่เชื่อในเรื่องพระเจ้า กล่าวคือไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้าองค์เดียวของพวกเขา” เธอตอบ

นิโคไล ผู้เป็นสามีกล่าวว่า “ที่พวกเขาบอกว่ามีพระเจ้าองค์เดียวก็ถูกต้อง..และเราไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องเกรงกลัว”

ไดนาราตอบว่า “ผู้คนทั่วไปได้รับอนุญาตให้อ่านเฉพาะหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา แต่ฉันมีความปรารถนาจะอ่านพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า”

นิโคไล ผู้เป็นสามีนำพระคัมภีร์ และหนังสือศักดิ์สิทธิ์มาอ่านเปรียบเทียบกันให้ไดนาราฟัง แล้วกล่าวสรุปว่า “หนังสือทั้งสองเล่มมีหลายสิ่งทีกล่าวถึงสิ่งเดียวกัน เพียงแต่เรียกต่างกัน เช่นชื่อของพระเจ้า ก็เรียกต่างกัน”

ไดนารากล่าวต่อว่า เธอเป็นกังวล ที่ญาติพี่น้องของเธอไปนมัสการในสถานนมัสการตามธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม...ส่วนเธอ และสามีไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสม

“นั่นไม่ใช่ปัญหา” นิโคไล กล่าวสรุป “คุณสามารถไปทั้งสองแห่งได้ จงมีอิสระที่จะไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสมตามที่เธอเคยปฏิบัติ อย่าให้มีอะไรมาหยุดคุณไว้”

ไดนารากลับไปนมัสการกับสามีที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสม และเธอได้มอบถวายจิตใจอย่างหมดสิ้นแด่พระเจ้า ปัจจุบันไดนารามีความสุข และมีสันติสุขที่เธอสามารถอ่านพระคัมภีร์เมื่อไรก็ได้ที่ใจต้องการ เธอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระคัมภีร์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงประทานให้ในบ้านของเธอ

ไดนารา กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันขอบพระคุณพระเจ้าตลอดเวลา ...จากหน้าที่ฉันตื่นนอนในตอนเช้า และเข้านอนในยามค่ำคืน ฉันขอบพระคุณพระองค์สำหรับชีวิต สำหรับอาหาร และแม้แต่สำหรับโต๊ะอาหาร สิ่งดี ๆ ทุกสิ่งมาจากพระเจ้า”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ให้การสนับสนุนด้านการศึกษาในเขตพื้นที่ของ ”สำนักงานภาคยุโรป-เอเชีย” ด้วยคำอธิษฐาน และเงินถวายของทุกท่าน...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้กับงานของพระเจ้าในพื้นที่ และในประเทศของท่านเช่นกัน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 มีนาคม 2021

การกีฬาเปลี่ยนชีวิต

เล่าโดย จีซุส แม็กซิมิเลียโน โกเมซ วัย 24 ปี...ประเทศคิริกีซสถาน

จีซุส เกือบเอาชีวิตไม่รอดระหว่างเข้ารับการผ่าตัดกระดูกข้อต่อที่ไหล่ ซึ่งได้รับบาดเจ็บอย่างหนักจากการเล่นกีฬา หลังการผ่าตัดเมื่ออาการดีขึ้นแล้ว จีซุสมีความปรารถนารุนแรงจะทำงานบางอย่างเพื่อรับใช้พระเจ้า...แต่จะทำการอะไรดี

จีซุส ตั้งใจจะขอบพระคุณพระเจ้าโดยการออกไปขายหนังสือของคริสตจักรเป็นเวลาหนึ่งเดือน หลังจากเรียนสำเร็จปริญญาจากมหาวิทยาลัยริเวอร์เพลท ในประเทศอาร์เจนตินา

เขาวางแผนจะมอบรายได้ทั้งหมดจากการขายหนังสือให้คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

ระหว่างเรียนปีสุดท้าย จีซุสได้พบกับการท้าทายให้เข้าร่วมการเล่นกีฬา “ยิมนาสติก” ของมหาวิทยาลัย อาการปวดไหล่ของเขากลับมารบกวนเขามาก อาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยหลายคนเตือนจีซุสว่า เขาไม่ควรเรียนจนจบหลักสูตรเอกพลศึกษา แต่เปลี่ยนวิชาไปจบเอกอย่างอื่น ที่ไม่ต้องใช้กำลังร่างกายเป็นหลัก เพราะก่อนจะศึกษาจบ “เอกพลศึกษา” เขาต้องเรียนวิชาที่ต้องใช้กำลังกายอีกหลายวิชาตามข้อกำหนดของวิชาเอก

แม้แต่นายแพทย์ที่ผ่าตัดไหล่ให้กับเขา ยังแนะนำให้จีซุสหันไปศึกษาวิชาเอกอย่างอื่นแทน โดยกล่าวแนะนำให้ว่า

“ถ้าคุณยังต้องเข้าไปมีส่วนเล่นกีฬาในโรงยิม อาการบาดเจ็บที่ไหล่ของคุณจะไม่หายขาด

จีซุสไม่ต้องการเปลี่ยนวิชาเอกเป็นอย่างอื่น เพราะตอนนั้นเขาเรียนเกือบจบหลักสูตรแล้ว และที่สำคัญพอๆ กันคือ เขาไม่มีเงินไปลงเรียนวิชาเอกอย่างอื่น ซึ่งต้องใช้เงินมากขึ้น และใช้เวลาเรียนเพิ่มอีกอาจประมาณปีครึ่ง ถึงสองปี

ขณะที่จีซุสตรึกตรองถึงอนาคต เพื่อนที่ชื่อ “มาร์คอส” ถามจีซุสว่า “คุณมีแผนจะทำงานอะไรหลังจากจบการศึกษา”

จีซุสบอกกับเพื่อนคนนั้นเกี่ยวกับแนวคิดที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าหนึ่งเดือน โดยการออกไปขายหนังสือของคริสตจักร และมอบเงินที่ขายได้ทั้งหมดแก่คริสตจักรแอ๊ดเวนตีส

มาร์คอส ชอบแนวคิดของจีซุส แต่เขาเองมีแนวคิดต่างออกไป เขาเอ่ยถามจีซุสว่า.....

“ทำไมคุณไม่อาสาไปทำงานที่ประเทศคิริกีซสถาน...ผมเองได้อาสาไปเป็นครูโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสในประเทศคิริกีซสถาน มาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี...ผมได้รับประสบการณ์ดีมาก...”

จีซุสไม่เคยคิดเกี่ยวกับการเดินทางไปครึ่งโลก แต่เขาชอบคำแนะนำของเพื่อน จีซุสจึงได้อธิษฐานเผื่อเรื่องนี้ และกล่าวสัตย์กับพระเจ้าว่า ถ้าเขาสำเร็จการศึกษาในการศึกษานั้นพร้อมกับเพื่อนร่วมปีเดียวกัน เขาก็จะอาสาไปทำงานที่ประเทศคิริกีซสถาน 1 ปี

เมื่อถึงเวลาที่เขาจะเข้าสอบไล่ภาคปฏิบัติในโรงยิม จีซุส อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าให้สามารถทำท่าออกกำลังกายที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ให้เขาทำได้... เขารู้สึกประหลาดใจมาก เขาทำท่าออกกำลังกายแบบยากๆ ได้อย่างประสบความสำเร็จ..เขาสอบผ่านไปได้ด้วยดี

ภายหลังนายแพทย์คนเดียวกันที่ผ่าตัดไหล่ให้เขา ทำการตรวจดูไหล่ของจีซุส เขาได้แสดงอาการแปลกใจออกมาโดยการพูดว่า “แผลเก่าของคุณได้หายแล้วอย่างสมบูรณ์..นี่เป็นปาฏิหาริย์จริงๆ”

หลังจากสำเร็จการศึกษาหนึ่งเดือน จีซุสบินไปยังประเทศคีร์กีซสถาน ทำงานเป็นครูจิตอาสา...จากเมืองหลวง จีซุสเดินทางโดยรถยนต์ไปยังเมืองท็อคม็อค ที่โรงเรียนแอ็ดเวนตีส์ตั้งอยู่ จีซุสได้รับมอบหมายให้ทำการสอนวิชาพลศึกษา ให้เด็กหลายชั้น รวมทั้งรับอาสาเป็นโค้ชทีมฟุตบอลให้กับเด็กๆ ในชุมชนด้วย ในชั้นพลศึกษาและชั้นทฤษฎีฟุตบอล พบกันที่โรงยิมหรือโรงกีฬาในร่มหลังใหม่ของโรงเรียน ซึ่งถูกสร้างขึ้นจากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของในปี 2017

แต่นี้ไม่ใช่ตอนจบของข่าวมิชชัน ขณะที่จีซุสเล่นกีฬาให้กับพวกเขา เด็กๆ จีซุสสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงใหญ่ในอุปนิสัยของพวกเขา เด็กๆ ตอนแรกๆ ที่จีซุสไปสอนพวกเขา จะแก่งแย่ง และโต้เถียงกันในบางเรื่องบ่อยๆ แต่ตอนนี้พวกเขาเด็กๆ หยุดพฤติกรรมเหล่านั้น หลังจากที่จีซุสสอนหลายครั้งว่า “เราทั้งหลายเป็นพี่น้องชายหญิงร่วมกันในพระเจ้า เราจึงไม่จำเป็นต้องต่อสู้กัน”

หลังจากที่จีซุสเห็นเด็กโตบางคนเริ่มตีมีดเครื่องตีที่มีแอลกอฮอล์ จีซุสแนะนำ และขอร้องให้พวกเขาเลิกตีมีด จีซุสอธิษฐานกับพวกเขาในเรื่องนี้ และพวกเขาเลิกตีมีดได้

จีซุสสอนว่า เครื่องตีมีดแอลกอฮอล์ไม่ดีต่อร่างกาย เมื่อตีมีดต่อไปจะเสพติด และต้องการที่จะตีมีดมากขึ้น จะควบคุมสติไม่ได้ จะทำร้ายร่างกายตนเอง จะทำร้ายคนอื่น หรือแม้แต่คนที่ตนรักเมื่อเมาสุรา ร้ายที่สุดคือการเกิดอุบัติเหตุ อาจทำให้พิการ ถูกตัดสินให้จำคุก... หรือแม้แต่เสียชีวิต

จีซุส มีความยินดียิ่งที่ได้อุทิศตนเอง 1 ปีในชีวิต เพื่ออาสาทำพันธกิจด้วยการเป็นครู และเป็นโค้ช ในโรงเรียนของพระเจ้าในประเทศคีร์กีซสถาน

จีซุสกล่าวเป็นพยานว่า “ผมสามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงใหญ่ในชีวิตของพวกเขาเด็กนักเรียน และที่สำคัญอีกอย่าง...เราไม่เคยแพ้การแข่งขันกีฬาให้กับโรงเรียนอื่นๆ”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามเมื่อสามปีที่แล้ว ซึ่งเงินจำนวนนั้นได้ถูกนำไปสร้างโรงยิมให้กับโรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์ในเมืองท็อคม็อค ประเทศคีร์กีซสถาน... ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่านรวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของหน่วยพันธกิจ

- สำนักงานคริสตจักรคีร์กีซสถาน เป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานสหมิชชันภาคใต้ ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานภาคยูโร-เอเชีย ซึ่งมีโบสถ์ 11 แห่ง และกลุ่มนมัสการจำนวน 12 กลุ่ม และมีสมาชิกโบสถ์ 664 คน ขณะที่มีการรวม 6,457,000 คน ซึ่งเท่าที่มีสมาชิกแอ็ดเวนตีส์ 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 9,724 คน
- ประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ ของประชากรในประเทศคีร์กีซสถานเป็นชาวมุสลิม และสำนักคริสตจักรแห่งคีร์กีซสถาน มีแผนก “พันธกิจความสัมพันธ์สำหรับแอ็ดเวนตีส์-มุสลิม” นอกเหนือจากมีแผนกอื่นๆ เหมือนสำนักงานคริสตจักรทั่วโลก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 มีนาคม 2021

หนังสือ และโรงเรียน

เล่าโดย แพทยานา วัย 72 ปี และอันเดรอิ วัย 37 ปี...ประเทศคีร์กีซสถาน

แพทยานา หยุดที่ร้านหนังสือเก่าขณะที่เธอเดินทางกลับบ้านจากที่ทำงาน คือโรงเรียนเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในเมืองท็อคม็อค ประเทศคีร์กีซสถาน

แพทยานา เพิ่งเริ่มสอนวิชาภาษา และวรรณคดีรัสเซีย ในโรงเรียนดังกล่าว ซึ่งเป็นงานสอนที่เธอไม่ได้คาดฝันมาก่อน จนกระทั่งได้ยินเสียงโทรศัพท์โทรจากอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่เสนองานสอนให้กับเธอ

ขณะที่แพทยานาจ่ายค่าหนังสือหลายเล่มให้กับพนักงานชาย พนักงานหญิงยื่นหนังสือให้เธออีกเล่มหนึ่งพร้อมกับพูดว่า “คุณสามารถรับหนังสือเล่มนี้ฟรี โดยให้ถือว่าเป็นของขวัญ”

แน่นอน แพทยานาจะไม่ปฏิเสธหนังสือที่ยื่นให้ฟรี เธอจ่ายค่าหนังสือหลายเล่มที่เลือกซื้อ และเก็บเข้ากระเป๋าหิ้วใบใหญ่ รวมทั้งหนังสือที่เสนอให้ฟรีเล่มนั้นด้วย ที่บ้าน เธออยาก رؤ้อยากเห็นหนังสือที่แถมให้ฟรี หนังสือเล่มนั้นชื่อว่า “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” เธอไม่เคยได้ยินชื่อผู้ประพันธ์โดย เอลเลน จี.ไวท์ มาก่อน แพทยานาเปิดหนังสืออ่านอย่างผ่านไปๆ และเห็นชื่อชายคนหนึ่งว่า “ปาเวล นอสโคว” เขียนไว้ตรงหน้าสุดท้ายของหนังสือ แพทยานา รู้สึกแปลกใจ ตำบลที่อยู่ของปาเวล นอสโคว เป็นตึกอพาร์ทเมนต์หลังเดียวกับที่เธออาศัยอยู่

ขณะที่แพทยานา ครุ่นคิดเกี่ยวกับผู้ชายที่ชื่อปาเวล แพทยานานำหนังสือเล่มนั้นไปที่โรงเรียนที่เธอสอน และแสดงให้ครูสตรีคนหนึ่งชื่อ อะรีนา พลังถามว่า

“คุณเป็นภรรยาของคุณปาเวลใช่ไหมคะ”

“ค่ะ..ถูกต้องปาเวลเป็นชื่อสามีของตนเอง”

แพทยานา ได้เรียนรู้ว่าทั้งสามี และภรรยาเป็นคริสเตียนเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต ต่อมาอะรีนา เชิญแพทยานา และบุตรชายคนโตของเธอชื่อ“อันเดรอิ” ไปเยี่ยมที่บ้านของเธอ เพื่อพูดคุยกับปาเวล สามีของเธอ ในช่วงการเยี่ยมเยียน มีครั้งหนึ่งปาเวล บอกกับแพทยานาว่า ชาวแอ๊ดเวนตีสมองว่า เอลเลน จี.ไวท์ ผู้ประพันธ์หนังสือเล่มที่เธอได้รับการแจกฟรี...เป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง ข้อมูลนี้กระตุ้นให้แพทยานา เริ่มต้นอ่านหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ อย่างให้ความสนใจ

ต่อมา แพทยานาและอันเดรอิ บุตรชาย ได้มาศึกษาพระคัมภีร์กับปาเวล สัปดาห์ละครั้ง ในบ้านของปาเวลเอง สองเดือนต่อมา เมื่อมารดาของปาเวลล้มป่วย พวกเขามองหาสถานที่ศึกษาพระคัมภีร์แห่งใหม่ แพทยานาตัดสินใจเชิญให้ปาเวล มาสอนพระคัมภีร์ที่บ้านของเธอเอง ซึ่งอยู่ภายในตึกใหญ่หลังเดียวกัน

เวลาผ่านไปไม่กี่สัปดาห์ มีวิกฤติการณ์ด้านวิญญาณจิตเกิดขึ้น ทั้งแม่และลูกชาย คือแพทยานาและอันเดรอิ รู้สึกอย่างรุนแรงว่า พวกเขาจะต้องตัดสินใจเป็นแอ๊ดเวนตีส หรือไม่ก็หยุดติดต่อ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับชาวแอ๊ดเวนตีสอีกต่อไป ทั้งแม่และลูกบอกกับปาเวลว่าเขาทั้งสองไม่ทราบจะตัดสินใจเดินไปทางไหน

ปาเวลบอกว่า “มีเพียงพระเจ้าที่สามารถช่วยคุณทั้งสองให้ปลอดภัยจากวิกฤติการณ์ด้านวิญญาณจิตครั้งนี้ได้”

แพทยานา และปาเวล ผลัดกันอธิษฐาน หลังจากอธิษฐานเสร็จ ปาเวลชวนให้แพทยานา และลูกชายไปนมัสการที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโต ทั้งแม่และลูกชายได้รับประสบการณ์อะไรที่ประทับใจยิ่ง ที่

พวกเขาไม่เคยได้รับมาก่อน สมาชิกโบสถ์ให้การต้อนรับและให้การดูแลอย่างอบอุ่น ทั้งแม่และลูกชายมีความชื่นชมยินดี ที่ได้รับการต้อนรับเสมือนเพื่อนรักที่จากกันไปนานและได้กลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง ทั้งแททยานาและอันเดรอี รู้สึกเสมือนได้กลับบ้านเกิดของตัวเอง และมีญาติพี่น้องมาให้การต้อนรับด้วยความยินดีและความอบอุ่นยิ่ง

แททยานาและอันเดรอี ได้รับบัพติศมาพร้อมกันในวันที่ 6 เมษายน ปี 2019 คือเมื่อปีที่แล้ว

แททยานาและอันเดรอี กล่าวขอบคุณโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส์ ครูอะรีนา และปาเวล และโดยเฉพาะอาจารย์ใหญ่ ซึ่งต่างมีส่วนในการนำเธอ และลูกชายให้มารับเชื่อในพระเจ้า

แททยานากล่าวเป็นพยานว่า ขอขอบคุณโรงเรียนแห่งนี้ ถ้าอาจารย์ใหญ่ไม่เรียกให้ฉันมาทำการสอน ฉันคงไม่ได้ไปเยี่ยมร้านหนังสือเก่า เพื่อหาความรู้เพิ่ม และได้รับหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ฟรี และไม่ได้อ่านชื่อปาเวล และได้พบกับครูอะรีนา ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ในตึกอพาร์ทเมนต์เดียวกัน ..ได้ศึกษาพระคัมภีร์ และได้ไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ จนได้เกิดความรู้สึกประทับใจ และที่สุดได้รับบัพติศมา...ทั้งหมดนี้ได้นำเราสองแม่ลูกให้มารู้คริสตจักรเที่ยงแท้ของพระเจ้า คือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามเมื่อสามปีที่แล้ว ซึ่งเงินจำนวนนั้นได้ถูกนำไปสร้างโรงยิม ให้กับโรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในเมือง “ท็อคม็อค” ประเทศคีร์กีซสถาน ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่านรวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 20 มีนาคม 2021

หักเลงเกรด 1

เล่าโดย ยุคมิลา คอมโควา วัย 24 ปี...ประเทศยูเครน

ยุคมิลา ไม่ทราบจะทำอย่างไรดีกับ เด็กชายชื่อมัทเวย์ วัย 6 ขวบ ซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 1 โรงเรียนแอด-เวนต์สในเมืองบูร์ซา ประเทศยูเครน ที่เธอครูประจำชั้นอยู่

เมื่อ เด็กชายมัทเวย์ มีคำถามระหว่างกำลังเรียนภาษายูเครน มัทเวย์ไม่นั่งเงียบๆ และยกมือขึ้น เมื่อต้องการถามคำถามเหมือนเด็กคนอื่น แต่เขากลับลุกยืนขึ้นถามว่า.....

“จะให้ผมเติมคำลงในแบบฝึกหัดตรงไหน” เขาตะโกนค่อนข้างดัง ในช่วงโมงคณิตศาสตร์เมื่อมีตรงไหนที่เขาไม่เข้าใจ เขาก็จะลุกยืนขึ้นขณะที่ถามคำถามเช่นกัน แทนที่จะนั่งเงียบๆ ให้ความสนใจ เมื่อไม่เข้าใจจะยกมือขึ้น เมื่อครูชี้ไปยังเด็กที่ยกมือ เป็นการอนุญาตให้เด็กคนนั้นถามได้ เขาหรือเธอจึงจะลุกยืนขึ้นถามคำถาม

“ครูให้เปิดไปหน้าไหนในหนังสือตำราเรียน” มัทเวย์เอ่ยถามเกือบเป็นเสียงตะโกน

ยุคมิลา พยายามอธิบายให้มัทเวย์ว่า เขาจะต้องนั่งอยู่เงียบๆ และยกมือขึ้นเมื่อเขามีคำถาม แต่ดูเหมือนมัทเวย์จะไม่เข้าใจ เขายังตะโกนถามคำถาม ซึ่งเป็นการรบกวนการเรียนการสอนในชั้น

เด็กชายหญิงในเกรด 1 จะผูกมิตรเป็นเพื่อนซึ่งกันและกันในเวลาอันสั้น แต่มัทเวย์มีปัญหาคือจะคบหาใครเป็นเพื่อน มีอยู่สองอย่างที่มัทเวย์ทำ ถ้าเขาไม่ทำตัวเองๆ กับเด็กคนอื่น เขาก็จะโต้แย้งกับเด็กคนอื่น ๆ หรือไม่ก็ผลักเด็กคนอื่น หรือแม้กระทั่งชกเด็กคนอื่นก็เคยทำ

ยุคมิลา ไม่ค่อยแน่ใจว่าจะจัดการกับปัญหาของมัทเวย์อย่างไร นี่เป็นครั้งแรกที่ ยุคมิลาเริ่มทำงานสอน หลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เธอต้องการช่วยมัทเวย์ให้คบหากับเด็กๆ คนอื่น เธอพยายามทำให้ชั้นเรียนน่าสนใจ วันหนึ่ง เมื่อเห็นเด็กชายมัทเวย์เดินกลับบ้าน หลังโรงเรียนเลิก เธอรีบเข้าไปเดินเคียงข้างมัทเวย์ พยายามพูดคุยขณะที่กำลังเดินไป แต่ดูเหมือนไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น เวลาหลายสัปดาห์ผ่านไป ยุคมิลาเริ่มอธิษฐานเพื่อมัทเวย์

“พระบิดาเจ้าโปรดประทานความอดทน และสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ให้พบวิธีทำงานกับเด็กคนนี้ด้วย”

ในตอนเช้ายุคมิลาอธิษฐานอีกว่า “พระบิดาเจ้าโปรดทรงนำข้าพระองค์ขณะที่ทำการสอนในวันนี้ด้วย... และโปรดสำแดงแก่ข้าพระองค์ว่าจะสอนมัทเวย์อย่างไร และช่วยให้ข้าพระองค์ทราบว่าช่วยเด็กทุกคนในชั้นในเวลาเดียวกันได้อย่างไร”

ยุคมิลาอธิษฐานเพื่อมัทเวย์ ทุกเช้าตลอด 6 สัปดาห์ วันหนึ่งยุคมิลาสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในชั้นเรียน มัทเวย์ ไม่ลุกยืนขึ้น และตะโกนถามคำถาม แต่เขานั่งเงียบ และยกมือขึ้นเมื่อต้องการถามคำถาม เขาเลิกทำตัวเฉยเมย หยุตผลึก และหยุดชกต่อยกับเด็กคนอื่น ๆ ในเรื่องการพูดจากับเด็กคนอื่น ๆ ในชั้น เขาก็พูดจาเรียบร้อยอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

วันหนึ่ง มัทเวย์มองเห็นเด็กคนหนึ่งโน้มน้าวให้เดินสอดดำของเขาหัก เด็กคนนั้นไม่มีอะไรจะเขียน มัทเวย์ยื่นดินสอดของเขาให้เด็กคนนั้นพูดว่า “เอาของฉันไปเขียนสิ”

เมื่อได้เห็น และได้ยินเช่นนั้น ยุคมิลารู้สึกประทับใจมาก ทั้งๆ ที่มัทเวย์มีดินสอดำเพียงแท่งเดียวพอดีมีเด็กอีกคนหนึ่งที่นั่งข้างๆ มัทเวย์ มองเห็นว่ามัทเวย์ไม่มีดินสอดำเขียน เขายื่นดินสอดำให้กับมัทเวย์พูดว่า “เอาของฉันไปเขียนสิ.. ฉันมีดินสอดำอยู่สองแท่งพอดี”

มัทเวย์เริ่มผูกมิตรกับเด็กคนอื่นๆ เด็กคนอื่นๆ ต่างหันมาชอบมัทเวย์ เพราะตอนนี้มัทเวย์เป็นคนมีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น และมีใจเอื้ออารีด้วย เขาเต็มใจแบ่งปันไม่ว่าเขาจะมีอะไร

สำหรับยูดมิลา นี่เป็นบทเรียนบทใหญ่ เธอพูดเป็นพยานในโบสถ์ว่า “ฉันเข้าใจแล้วว่าพวกเราทั้งหลายเป็นเด็กๆ ของพระเจ้า” พระเจ้าทรงสำแดงความอดกลั้นอดทน และความรักของพระองค์ต่อเรา พระเจ้าทรงกำลังทำงานเพื่อการขัดเกลาอุปนิสัยของเรา พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ในชีวิตของฉัน ฉันไม่เคยคาดคิดว่ามัทเวย์จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเขาได้ไวเช่นนี้”

ยูดมิลา ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “เมื่อเราได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้ พระเจ้าทรงทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างโรงเรียนที่ยูดมิลาทำล้งสอนอยู่ เพื่อสร้างอาคารเรียนขึ้นเป็นของโรงเรียนเอง หลังจากที่ได้ยืมใช้ห้องเรียนของ “วิทยาลัยแอดเวนตีส” มาแล้วหลายปี เงินถวายของพี่น้องในพระคริสต์จากทั่วโลกจะทำให้โรงเรียนแอดเวนตีสมี่ห้องเรียนของตนเอง ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่วางแผนที่จะถวายอย่างมีใจเอื้อเฟื้อในครั้งนี้ ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 27 มีนาคม 2021

สอนเราให้อธิษฐาน

เล่าโดย นาถัลยา เบอลินสกายา วัย 43 ปี...ประเทศยูเครน

นาถัลยา จัดให้นักเรียนเกรด 9 ที่เธอเป็นครูประจำชั้น ยืนเป็นวงกลมในห้องเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เพื่อร่วมกันอธิษฐานเป็นพิเศษ

ในเช้าวันนั้นนาถัลยาขอให้นักเรียนคนหนึ่งชื่อ “วิกตอเรีย” เริ่มอธิษฐานเป็นคนแรก วิกตอเรียจ้องมองหน้าครูด้วยดวงตากลมโต สายตาส่อความประหม่า ถามครูว่า.....

“หนูยังไม่ทราบจะเริ่มต้นอธิษฐานอย่างไร”

ฝ่ายครูตอบว่าอธิษฐานอย่างนี้สิ... “พระเจ้าเป็นเจ้าของ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามพระสัญญาในข้อพระคัมภีร์ที่พวกข้าพระองค์อ่านเมื่อสักครู่นี้ผ่านมา ซึ่งกล่าวว่าพระองค์ประทานให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องสว่างให้กับทั้งคนดีและคนชั่ว เรื่องที่ข้าพระองค์อ่านต่อมาก็คือ พระเยซูทรงรักเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายเชื่อในพระองค์ที่พระองค์ตรัสสั่งให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นแสงสว่างให้แก่คนทั้งปวงทุกวัน” เมื่อได้ฟังคุณครูอธิบาย วิกตอเรียก็เริ่มต้นอธิษฐานออกเสียงให้ทุกคนในห้องได้ยินว่า...

“พระบิดาบนสวรรค์ โปรดช่วยให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนักเรียนที่ดี ช่วยให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นแสงสว่างของพระองค์...”

ในจำนวนนักเรียนเกรด 9 ทั้งชั้นของโรงเรียนเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส แห่งเมืองบูร์ซา ประเทศยูเครน ไม่ใช่วิกตอเรีย คนเดียวที่รู้สึกกลัวเมื่อถูกขอให้อธิษฐานออกเสียงต่อหน้าคนอื่น ๆ จำนวนนักเรียน 4 คน จากจำนวน 7 คนมาจากครอบครัวแอ๊ดเวนตีส ส่วนวิกตอเรียและนักเรียนอีก 2 คนไม่ได้มาจากครอบครัวแอ๊ดเวนตีส พวกเขาไม่คุ้นเคยกับการอธิษฐาน แต่นาถัลยา ต้องการให้พวกเขาทุกคนมีโอกาสอธิษฐาน เพื่อพวกเขาจะมีประสบการณ์ในอำนาจของการอธิษฐานด้วยตัวของพวกเขาเอง

หลังจากที่วิกตอเรียได้ถูกขอให้อธิษฐานในเช้าวันนั้นแล้ว ในคราวต่อมาเมื่อวิกตอเรียถูกขอให้อธิษฐาน เธอไม่รู้สึกประหม่าหรือรู้สึกกลัวอีกต่อไป แต่เพื่อนสนิทของเธอคือ รัสลัน เธอปฏิเสธที่จะอธิษฐาน

รัสลัน กล่าวออกตัวว่า “หนูไม่สามารถอธิษฐานต่อหน้าคนอื่น โดยเฉพาะต่อหน้าคนจำนวนมากๆ”

นาถัลยาอธิษฐานเพื่อรัสลันเป็นพิเศษ ต่อมาเมื่อวิกตอเรียเป็นไข้เพราะหูข้างหนึ่งเกิดการติดเชื้อ วิกตอเรียไม่อาจมาเรียนหนังสือตลอดทั้งเดือน นักเรียนทั้งหมดต่างเป็นกังวลเรื่องการป่วยของวิกตอเรีย นาถัลยา เป็นห่วงลูกศิษย์มากกว่าใคร เธอได้จัดให้มีการอธิษฐานเผื่อเป็นพิเศษสำหรับวิกตอเรียในชั้นเรียน

เช้าวันหนึ่ง นาถัลยาประกาศว่าวิกตอเรียจะต้องเข้ารับการผ่าตัดในวันพรุ่งนี้ นาถัลยาเรียกให้นักเรียนทุกคนยืนเป็นวงกลม และอธิษฐานเผื่อวิกตอเรีย ครูเอ่ยถามว่า “ใครบ้างที่ต้องการอธิษฐานเผื่อวิกตอเรียในวันนี้”

“หนูต้องการอธิษฐานค่ะ” รัสลัน พุดออกมา ทุกคนค่อนข้างจะประหลาดใจ แม้รัสลันเองภายหลังยังพุดออกมาว่า “ฉันได้พุดอะไรออกไป”

ครู และเด็กนักเรียนก้มศีรษะลง และรัสลันได้เริ่มอธิษฐาน “พระเยซูที่รัก... วิกตอเรียกำลังจะเข้ารับการผ่าตัด โปรดช่วยเธออย่าสูญเสียการได้ยิน โปรดช่วยเธอให้หาย และกลับมาเข้าชั้นกับพวกเราในเร็ววันด้วยเถิดทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

การผ่าตัดประสบผลสำเร็จ และหลายสัปดาห์ต่อมาวิกตอเรีย กลับมาเรียนหนังสือได้ตามปกติ

นาทียาบอกกับนักเรียนในชั้นว่า “พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของเรา โดยเฉพาะคำอธิษฐานของพวกเด็ก ๆ แม้ว่าหลายคนรู้สึกกลัวที่จะอธิษฐานในตอนแรก”

โอกาสต่อมา เมื่อนาทียาได้รับการสัมภาษณ์ เธอกล่าวว่า “เราไม่ควรรู้สึกกลัวที่จะอธิษฐานเปิดจิตใจของเรากับพระเจ้า เราสามารถอธิษฐานได้ทุกแห่งและทุกเวลา พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานในวิธีที่เราไม่อาจจินตนาการได้”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างโรงเรียนที่นาทียากำลังเป็นครูสอนอยู่ในเมืองบูร์ซา ประเทศยูเครน ปัจจุบันโรงเรียนนี้ยืมห้องเรียนของวิทยาลัยแอดเวนตีสเป็นที่เรียนหนังสือ เงินถวายที่ได้รับจะนำไปสร้างอาคารเรียนของตนเอง เงินถวายของพี่น้องในพระคริสต์จากทั่วโลกจะช่วยให้โรงเรียนมีห้องเรียนของตนเอง และเช่นเดียวกันโรงเรียนแอดเวนตีสที่เมืองโซคส์กีในประเทศรัสเซีย ซึ่งจะมีห้องเรียนของตนเองเช่นกัน ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในด้านการศึกษาทั้งที่ประเทศรัสเซีย และประเทศยูเครน ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

